

עפ (ערעורים) 57885-03-25 - סג"ם (מיל') מאור מגאנג'י נ' הצבא הראשי

ב ל מ " ס ע"פ 57885-03-25, 61038-03-25

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

תא"ל נועה זומר - המשנה לנשיאה אל"ם מאיה גולדשמידט -
שופטת אל"ם (מיל') אהרון משניות - שופט

בעניין:

(מ/XXXXXXXX סג"ם (מיל') מאור מגאנג'י - המערער (ע"י ב"כ,

נ ג ד

התובע הצבא הראשי - המשיב (ע"י ב"כ, רס"ן אוהד מנור; סרן תכלת מרדכי פיגנסון; סרן בר פרץ)

ובעניין:

(התובע הצבאי הראשי - המערער (ע"י ב"כ,

נ ג ד

מ/XXXXXXXX סג"ם (מיל') מאור מגאנג'י - המשיב (ע"י ב"כ, עו"ד אלון הראל; עו"ד קובי מרגלוב)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוט זרוע היבשה שניתן בתיק ת"פ 45073-12-24 (ז"י) (מחוזי) 335/22 (סא"ל טובי הארט - אב"ד; רס"ן לודמילה גולן - שופטת; סרן יאיר קרניאלי - שופט) ביום 10.3.2025. ערעור ההגנה (הכרעת הדין וחומרת העונש) נדחה. ערעור התביעה (הכרעת הדין) התקבל, ערעור התביעה (קולת העונש) נדחה.

פסק דין

- נגד המערער, סג"ם מאור מגנאג'י, הוגש לבית הדין המחוזי, ביום 13 בדצמבר 2022, כתב אישום שייחס לו שלוש עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
- לאחר שמיעת ראיות, הורשע המערער, ביום 14 באוקטובר 2024, בשתיים מהעבירות בכתב האישום וזוכה מאחת מהן. ביום 10 במארס 2025 הושת על המערער עונש מאסר בפועל בן תשעה חודשים, לצד מאסר מותנה והורדה לדרגת טוראי. עוד חויב בתשלום פיצויים כולל בסך 16,000 ש"ח לשתי נפגעות העבירה.
- שני הצדדים לא השלימו עם פסק דינו של בית הדין קמא. התביעה ערערה על זיכוי של המערער מן העבירה השלישית של מעשה מגונה, וביקשה להחמיר ברכיב המאסר בפועל גם אם לא יתקבל ערעורה לעניין הכרעת הדין. ההגנה ערערה על הכרעת הדין המרשיעה, וביקשה לחלופין, ככל שלא יתקבל ערעורה על הכרעת הדין, להקל בעונש המאסר שהושת על המערער ולקבוע כי יקוצר וירוצה בדרך של עבודה צבאית.
- נבחן תחילה את ערעורי הצדדים בנוגע להכרעת הדין.

הערעור על הכרעת הדין

כתב האישום ועיקרי הכרעת הדין של בית הדין קמא

- בפרט האישום הראשון**, שממנו זוכה המערער מחמת הספק, נטען כי ביום 24 בפברואר 2021 השתתפו המערער ונפגעת העבירה סמ"ר א' במסיבה בקיבוץ גבעת ברנר, לרגל סיום קורס שבו היו שניהם חניכים. במהלך המסיבה ביקשה סמ"ר א' מהמערער לשוחח עמו על הצטיינותו בקורס, והוא הציע כי ישוחחו במחסן סמוך. בעת ששוחחו, ביקש המערער מסמ"ר א' לנשקו ולחבקו, והיא נעתרה לכך במחשבה שהוא מבקש ממנה לנשקו על לחיו. כשקרבה אליו כדי לחבקו, וקירבה את פניה לפניו כדי לנשקו על לחיו, הסיט המערער את ראשו ונשק לה על שפתייה, ואף כרך את ידיו סביב גופה. היא הדפה אותו, אך הוא המשיך לנשקה ולחבקה בניגוד לרצונה, במשך מספר דקות, חרף התנגדותה. בשל הפעלת הכוח מצידו, נדחקה סמ"ר א' לעבר קיר המחסן. על מנת לשכנע את המערער לחדול ממעשיו, היא הציעה למערער לשתות עמה משקה אלקוהולי. המערער נעתר להצעה, חדל ממעשיו וסמ"ר א' יצאה מהמחסן וחזרה למסיבה.

פרט האישום השני מתאר אירוע בהמשכו של אותו ערב, שאז סמ"ר א' שוחחה עם חברתה סמ"ר שיר. האחרונה חשה ברע, והנפגעת הציעה לשבת עימה על המדרכה בסמוך למועדון שבו התנהלה

המסיבה. המערער, שהבחין בהן יושבות שם, התיישב בסמוך לסמ"ר א', ואחז בידו בחזה, מבלי לבקש את רשותה או את הסכמתה. בתגובה, נותרה סמ"ר א' במקומה ולא זזה. עוד נגע המערער בידו באזור המפשעה שלה, מעל לבגדיה. בתגובה לכך ביקשה סמ"ר א' מסמ"ר שיר לומר למערער לעזוב אותן לבדן. סמ"ר שיר עשתה כן והמערער חדל ממעשיו.

פרט האישום השלישי עניינו אירוע מאוחר יותר, מחודש דצמבר 2021, ונטען בו כי במהלך תרגיל שבו השתתף המערער, בשעה שהיה צוער בקורס קצינים, עם נפגעת העבירה סמ"ר ח', ששירתה כלוחמת, נסעו השניים בנגמ"ש. סמ"ר ח' אמרה למערער כי היא סובלת מקור, והוא חימם את ידיה באמצעות ידיו ועטף אותה ואת עצמו במעיל "סופטשל" שהיה במקום. נטען, כי בהמשך לכך נגע המערער בירכיה של סמ"ר ח' באמצעות ידיו בתנועת שפשוף, ואחר כך נגע בחלקם הפנימי של ירכיה ושפשוף אותם ללא הסכמתה. בהמשך, ולאחר שעצמה את עיניה, חשה סמ"ר ח' כי המערער משפשוף בידו את איבר מינה מעל למדיה, במספר הזדמנויות, ללא הסכמתה. הוא המשיך ונגע באיבר מינה באמצעות כף ידו. נטען, כי נגיעותיו של המערער בסמ"ר ח' נמשכו לאורך כל הנסיעה בנגמ"ש.

6. גדר הכפירה ביחס לפרטי האישום הראשון והשני, כפי שנמסר על ידי ההגנה, הוא כי במהלך המסיבה ביקש המערער מסמ"ר א' נשיקה. אף שהתכוון לנשיקה בלבד, יזמה סמ"ר א' נשיקה על השפתיים, והוא שיתף פעולה ונשק לה במשך מספר שניות. המערער הכחיש כי סמ"ר א' הדפה אותו. לטענתו, על אף שנראתה המומה ואמרה ש"אינה מספיק שיכורה לשם כך", הוא הניח שהדבר נעוץ בכך שלא תכננה מראש את הנשיקה האמורה, כפי שהוא לא תכנן אותה. כן הכחיש המערער כל מגע בחזה של סמ"ר א' לאחר מכן, למעט אפשרות כי נוצר מגע קצר, בלתי מכוון, עם גב ידו בחזה אגב מגע קצר בברכה, בעת שרכנה קדימה.

ביחס לתלונתה של סמ"ר ח' טען המערער, כי נגע בידיה וברגליה בתחילת הנסיעה במטרה לחמם אותה, והכחיש מגע מכוון בפנים ירכה או באיבר מינה. לטענתו, כתוצאה מטלטולים עזים שעבר הנגמ"ש במהלך הנסיעה, הוא "עף" מספר פעמים ממקומו ונעזר בסמ"ר ח' שישבה על ידו, על מנת להתרומם ולשוב למקומו. אגב כך יתכן שנגע שלא במתכוון בצידי הפנימי של ירכיה או באיבר מינה. נטען כי כך תפסה גם סמ"ר ח' את הדברים, עד שפגשה בסמ"ר א', ששכנעה אותה בדיעבד כי מדובר היה במגע מיני מכוון.

7. בפני בית הדין קמא נשמעו עדויותיהן של נפגעות העבירה, וכן העידו חבריהם ליחידה של א' ושל המערער, ממונת היוה"ל"ם ביחידה, בן זוגה לשעבר של סמ"ר ח' והמערער עצמו. עוד הוגשו ראיות שנאספו במהלך החקירה, ובהן תכתובות בין סמ"ר א' למערער ובינה לבין עדים נוספים, העדויות במצ"ח של נפגעות העבירה ועדים נוספים (שהוגשו על ידי ההגנה להוכחת סתירות בעדויותיהם), אמרות המערער ותיעוד העימותים במצ"ח שנערכו בינו לבין נפגעות העבירה. נעמוד כעת על הכרעת בית הדין ביחס לכל אחת מנפגעות העבירה.

פרטי האישום הראשון והשני - נפגעת העבירה, סמ"ר א'

8. מהראיות שהובאו בפני בית הדין קמא, ולא היו שנויות במחלוקת, עלה כי המערער וסמ"ר א' הכירו

והתיידדו בעת שהיו חניכים בקורס צבאי שנמשך כארבעה חודשים. ביום 24 בפברואר 2021 התקיימה מסיבת סיום קורס, שאותה ארגן המערער במועדון בקיבוץ מגוריו. במהלך המסיבה צרכו המשתתפים אלכוהול. סמ"ר א' תיארה כי צרכה מעט אלכוהול, מבלי שהייתה לכך השפעה עליה, ואילו המערער ציין כי הגיע למצב של שכרות ניכרת. בשלב מסוים ביקשה סמ"ר א' לשוחח עם המערער על הצטיינותו בקורס, בעת שהיה בדרכו לחדר סמוך למועדון ששימש כמחסן, כשהוא נושא שקית קרח. המערער הציע לסמ"ר א' להתלוות אליו לשם. כשהיו במחסן, לאחר חילופי דברים קצרים, הודה לה המערער וביקש ממנה חיבוק ונשיקה. הן סמ"ר א' והן המערער מסרו כי להבנתם, הבקשה הייתה לנשיקה על הלחי, כאקט חברי שהיה מקובל בקורס.

9. סמ"ר א' תיארה בעדותה כי חיבקה את המערער וכאשר התכוונה לנשקו על לחיו, הוא הסתובב, אחז בה, ונישק אותה על שפתיה. בתחילה לא הבינה בדיוק מה מתרחש, וכשהבינה זאת כעבור שניות ספורות ניסתה להדוף את המערער, אך הוא אחז בה בחוזקה והמשיך לנשקה, ובמהלך הדברים הוא נהדף לצדו השני של המחסן. כיוון שחשה מפוחדת והבינה כי אין בכוחה להשתחרר מאחיזתו, אמרה לו ברגע שהרפה ממנה לזמן קצר "אני לא מספיק שיכורה בשביל זה, בוא נלך לשתות עוד". סמ"ר א' הבהירה, בתגובה להצגת גרסת המערער בפניה, כי לא יזמה את הנשיקה. היא אישרה כי אינה יודעת לומר במפורש האם כך הבין זאת המערער, אך טענה כי היה עליו להבין שאינה מעוניינת בנשיקה מייד כשהחלה להדוף אותו. כן סיפרה, כי לאחר צאתה מהמחסן, פגשה בחברתה סמ"ר שיר, ששוחחה באותה עת עם בן זוגה בשיחת וידאו, פנתה אליה בבכי וסיפרה על האירוע. בתגובה ביקש בן הזוג של סמ"ר שיר כי "תשמור על א'" (סמ"ר שיר אישרה את השיחה בעדותה, ואף זכרה כי סמ"ר א' נראתה מבוהלת ומבולבלת, אולם לא זכרה שהיא בכתה).

10. כן מסרה סמ"ר א' כי בהמשך אותו ערב, יצאה סמ"ר שיר מן המועדון כיוון שלא חשה בטוב עקב השתייה המרובה. סמ"ר א' הצטרפה אליה והתיישבה לידה בסמוך לדלת הכניסה, בתנוחת כריעה - כשברכיה מכופפות וגבה נוטה קדימה לכיוון ברכיה. כעבור זמן מסוים יצא המערער מהמועדון, התקרב אליה, ככל הנראה על מנת להציע להן מים, והתיישב בין שתיהן מאחור. בשלב זה, החל המערער לגעת בידו בחזה של סמ"ר ח' ולמשש אותו. היא חשה קפואה, ואף חששה שאם תעזוב את המקום יחל המערער לגעת בחברתה, סמ"ר שיר, וביקשה להגן עליה. על כן ביקשה מסמ"ר שיר לומר למערער לעזוב את המקום. בשלב מסוים, התקרב לשם ידידה של סמ"ר א', סגן אמיר, שנכח במסיבה, ואז הפסיק המערער לגעת בה לזמן קצר, אך בהמשך החל שוב לגעת בה ולכן ביקשה שוב מסמ"ר שיר שתאמר למערער ולנוכחים במקום ללכת. לבסוף אכן סמ"ר שיר ביקשה זאת והמערער עזב. סמ"ר א' העידה כי במהלך האירוע נגע המערער גם בירכה, וידו החלה לעלות לכיוון המפשעה, אולם ציינה כי אינה בטוחה בכך לחלוטין, וזאת בניגוד למגע בחזה שבו הייתה בטוחה 'במאה אחוז'.

11. עוד העידה סמ"ר א' כי לאחר האירוע, ובמשך תקופה ארוכה, חלה התדרדרות במצבה הנפשי, תוך שביקשה לדייק ולהבהיר, כי אינה יודעת לקשור באופן ודאי בין הקושי הנפשי לבין מעשיו של המערער, שכן באותה תקופה הוצבה בתפקיד פיקודי שהתמודדות עמו הייתה קשה עבורה. לצד זאת מסרה, כי הקשיים החלו כבר בימים שלאחר האירוע ועלו פעם אחר פעם כאשר נתקלה בעניינים הקשורים למערער. כך, למשל, כשנתקלה בו בעצרת של החטיבה, כשנה לאחר האירוע, וכן כשפגשה את חברתו במסגרת השירות הצבאי. במהלך השנה שלאחר האירוע גם שיתפה חלק מחבריה בקשייה

(כאמור, עדויות בעניין זה נשמעו בפני בית הדין קמא).

12. בעקבות התקף חרדה שחוותה סמ"ר א' באוקטובר 2021 (שקדם לו מפגש עם חברתו של המערער, אשר ביקשה ממנה לצלמה ולאחר מכן היא העבירה למערער את התמונה), שלחה בהמלצת חברים שהיו עדים להתקף, הודעה כתובה למערער, ובה עימתה אותו עם מעשיו והדגישה את הנזק שגרם לה. באותה הודעה גם ציינה כי שמעה על מקרה נוסף שבו הטריד בחורה אחרת. בתגובה השיב לה המערער (ששהה באותה עת בקורס קצינים) כי היה שתוי ביום המסיבה ואינו זוכר דבר; וכי הוא מתנצל על המעשים המתוארים ומבקש ממנה שלא תתלונן על מעשיו ותוביל להדחתו מהקורס. א' מסרה כי באותו שלב, אכן לא רצתה להגיש תלונה כנגד המערער, אולם בחלוף הזמן שינתה את דעתה, בין השאר לאחר ששיתפה בהחלטתה את מפקד הפלוגה שלה מהטירונות, אשר אמר לה כי אם לא תתלונן, יפגע המערער בחיילות נוספות. בהמשך לכך, גם נחשפה באקראי לסיפורה של סמ"ר ח' ביחס לאירוע הנסיעה בנגמ"ש (כפי שיפורט בהמשך). מכאן החלטתה להגיש בחודש יוני 2022 תלונה כנגד המערער, שתחילתה בפנייה לממונת היוה"ל"ם ביחידה והמשכה בפתיחת חקירת מצ"ח.

13. המערער מסר בעדותו כי הנשיקה עם סמ"ר א' נערכה בהסכמתה ואף ביוזמתה. בעוד שבעדותו במצ"ח טען כי הנפגעת היא שיזמה את ההליכה למחסן, הרי שבעדותו בבית הדין אישר את עדותה באשר לרקע לכניסה למחסן ולבקשתו כי תישק על לחיו. לצד זאת טען כי סמ"ר א' יזמה את הנשיקה על השפתיים והוא שיתף עמה פעולה, וכן הכחיש כי הביעה התנגדות במהלכה או שניסתה לדחוף אותו. לדבריו, הנפגעת הפסיקה את הנשיקה כעבור מספר שניות ונראתה המומה. כשאמרה שאינה "מספיק שיכורה" הבין מכך בדיעבד כי לא רצתה בנשיקה. כן טען, כי כשיצא מחוץ למועדון על מנת לחלק מים לנוכחים, ניגש אל הנפגעת ואל סמ"ר שיר, בעת שישבו מחוץ למועדון. המערער הכחיש מגע מכון בחזה של סמ"ר א', ומסר כי הניח את ידו על ברכה, כך שייתכן כי חשה מגע אקראי של גב ידו בחזה אגב המגע האמור בברכה, נוכח אופן ישיבתה בכריעה.

14. בית הדין קמא מצא כי עדותה של סמ"ר א' הותירה רושם "מהימן וחיובי", לאחר שהתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי ועמד גם על הקושי הרגשי המשמעותי שחוותה במהלך מסירת העדות, ואשר בגינו ביקשה כי במהלך עדותה יחצוץ פרגוד בינה לבין המערער. הוטעם, כי הנפגעת השיבה גם לשאלות שאינן נוחות לה, תוך שהקפידה לדייק בתשובותיה ומסרה עדות מדודה תוך שלא ביקשה להמעט מחלקה באירוע. כך למשל סיפרה כי היא שיזמה את הפניה למערער, ואישרה כי לא ביטאה סירוב לנשיקה באופן מילולי גם לאחר סיומה, מלבד הרמז לפיו היא אינה שיכורה די הצורך. גם כאשר תיארה את ההחמרה במצבה הנפשי, לא תלתה זאת כאמור רק במעשי המערער. צוין אפוא, כי יש להניח שככל שהנפגעת הייתה מבקשת להעליל עלילת שווא על המערער, הייתה מייחסת למערער אירועים חמורים יותר, וקושרת אותם באופן מובהק להחמרה במצבה הנפשי.

15. עוד מצא בית הדין כי לא חלו שינויים מהותיים בלזז גרסתה של הנפגעת, בהשוואה בין עדותה במצ"ח, בעימות ובבית הדין. פערים שעליהם הצביעה ההגנה, למשל ביחס לכך שכתבה לחברתה סמ"ר שיר בהודעת "ווטאסאפ" כי נתנה למערער "פיקה" (נשיקה קצרה על השפתיים); לכך שלא סיפרה לידידה, סגן אמיר שהמערער נישק אותה בניגוד לרצונה ולכך שבחלק מהמקרים שבהם סיפרה

על האירוע לחבריה לא תיארה את המגע בחזה - לא היו משמעותיים. בואר כי סמ"ר א' לא התכחשה לפערים האמורים. לדבריה, בתחילה התקשתה להודות אף בינה לבין עצמה כי נכפתה עליה נשיקה, והתקשתה לתאר את חולשתה בפני חבריה, ובפרט בפני סגן אמיר, שבו הייתה באותה עת מעוניינת מבחינה רומנטית. הודגש, כי הנפגעת התלוננה על המעשים, כמעט מייד, בפני גורמים שונים, באופן שמחזק באופן משמעותי את גרסתה. חיזוק משמעותי נוסף נמצא בגרסת המערער עצמו ביחס לנשיקה, כפי שיפורט בהמשך.

16. בית הדין עמד על כך שאף שסמ"ר שיר העידה כי לא הבחינה בכך שהמערער נגע בחזה של סמ"ר א', הרי שבד בבד מסרה כי לא חשה בטוב, בשל השפעת האלכוהול, ולא הייתה מרוכזת כלל במתרחש. לצד זאת אישרה סמ"ר שיר כי הנפגעת אכן ביקשה ממנה להגיד למערער לעזוב את המקום. צוין, כי אף עדותו של סגן אמיר מתיישבת עם עדותה של סמ"ר א', שכן לא הבחין אמנם בפרטי המעשים מן הזווית שבה ניצב כשהגיע למקום, אך מסר בבית הדין כי הבחין שהמערער "הגיע מאחוריה וחייב אותה בצורה מוזרה וראיתי יד אחת באזור הירך שלה ויד אחת באזור החזה שלה קצת למטה" - תיאור שמתיישב עם גרסתה של א' ביחס למגע באזור חזה, ולא ברגלה. כן נקבע כי העדויות שנשמעו בפני בית הדין בדבר מצבה הנפשי של סמ"ר א', התקפי החרדה שחוותה (הן לאחר המפגש עם בת זוגו של המערער כמתואר לעיל, והן לאחר שנתקלה באקראי במערער בעצרת חטיבתית), והקושי שחוותה בעת הגשת התלונה ובעת מתן העדות, מחזקים אף הם את גרסתה; וכך גם היעדרו של מניע כלשהו שלה להגשת תלונת שווא כנגד המערער.

17. גרסת המערער, לעומת זאת, לא זכתה לאמונו של בית הדין קמא. הוטעם, כי בשים לב לכך שחלפו כשנה וארבעה חודשים מיום האירוע ועד לחקירתו של המערער במצ"ח, אין מקום לייחס למערער חוסר מהימנות בשל פערים שניתן להסבירם באופן טבעי בקשיי זיכרון, אלא שלצד זאת, חלו התפתחויות משמעותיות בגרסאותיו במספר עניינים מהותיים. בית הדין סבר כי המערער חילק את עדותו (ביחס לשתי נפגעות העבירה) לשני חלקים: "בחלק האחד ניסה כמיטב יכולתו למסור פרטים שעולים בקנה אחד עם עדויותיהן של א' ושל ח' ולצמצם את גדר המחלוקת ביניהם. מטבע הדברים, הדברים שמסר בדרך זו עלו בקנה אחד עם יתר העדויות שנשמעו בפנינו, ולא התעוררו סוגיות מהותיות לגבי מהימנותם. אך בחלק האחר, כאשר ניסה ה[מערער] לתת פרשנות אחרת למעשיו ולתלות את הפערים בינו לבין א' וח' בחוסר זיכרון, חוסר הבנה או פרשנות שונה של האירועים, **לא הייתה עדותו מהימנה**" (ההדגשה במקור).

18. נקבע, כי יקשה לקבל את טענת המערער שלפיה חלק ניכר מפערי הזיכרון שלו נעוץ בהשפעת האלכוהול במסיבה, שכן אף שצרך אלכוהול בכמות משמעותית, מסר גרסאות שונות באשר למידת השפעת האלכוהול עליו בזמן אמת ובדבר השפעתה על זכרונם בדיעבד. כך, על אף שטען כי היה שיכור מאוד, ואינו זוכר פרטים רבים מהמסיבה, ידע למסור גרסה מפורטת של ההתרחשויות וטען כי הוא זוכר היטב שלא ביצע את המיוחס לו.

19. בדומה, פירט בית הדין את גרסאותיו של המערער בנוגע לכך ששבר את ידו במהלך המסיבה. בחקירתו במצ"ח לא תיאר המערער את העיתוי המדויק של שבירת ידו, ולא טען כי בשל כך התקשה בביצוע פעולות שונות. לעומת זאת בעדותו בבית הדין טען המערער כי שבר את ידו עוד קודם לנשיקה

לסמ"ר א', ובחקירתו הנגדית טען לראשונה, ומבלי שהדבר הופיע בגדר הכפירה, כי מטעם זה לא יכול היה לאחוז בה בחוזקה במהלך הנשיקה או למשש את חזה. זאת ועוד, בבית הדין שינה המערער את גרסתו מן החקירה, שלפיה סמ"ר א' היא זו שהציעה ללכת עמו למחסן והוא שיתף עמה פעולה - ואישר לראשונה כי הוא שביקש ממנה שתיתן לו נשיקה (על הלחי). לא זו אף זו, בחקירתו "נזכר" המערער כי נגע ברגלה של סמ"ר א' (אך לא בחזה), רק לאחר שהוצג בפניו החיזוק לעדותה של סמ"ר א' בנושא זה, באמצעות עדותו של סגן אמיר (על אף שקודם לכן הוצגה בפניו עדותה של סמ"ר א').

20. נקבע, כי ההתכתבות עם סמ"ר א' משקפת "ראשית הודיה" של המערער, בעת שניתנה לו ההזדמנות לתת את גרסתו הראשונה לתלונה. אף כאן, חלה התפתחות משמעותית בגרסתו בנוגע לאותה התכתבות. המערער טען כי התנצלותו בפני סמ"ר א' במסגרת ההתכתבות מקורה ברצונו לגרום לה להימנע מהגשת תלונה שעלולה הייתה להוביל להדחתו מקורס הקצינים; אך בעוד שבחקירתו טען כי אף שלא הבין מדוע פנתה אליו, החליט בכל מקרה להתנצל כי הבין שנפגעה מדבר שאינו תקין, בעדותו בבית הדין טען כי הבין מייד שלא הייתה אמת בדברים שכתבה לו סמ"ר א' וכי היא משקרת וכועסת, אולם חשש שאם יתווכח עמה היא תגיש נגדו תלונה ולכן החליט שלא להתעמת איתה. נקבע, כי לא ניתן לקבל את גרסת המערער בבית הדין, העומדת בסתירה לגרסתו בחקירה ומשוללת הגיון כשלעצמה, והכל מבלי שהמערער ידע להסביר את הפער בין הגרסאות. נקבע, לכן, כי המערער ידע היטב שפגע בסמ"ר א' וקיווה כי יצליח להניא אותה מהגשת תלונה; וכי התנצלותו בדרך של הימנעות מהכחשה גורפת, מתוך תקווה להיבנות מצמצום הפערים בין גרסתו לבין התלונה, אפיינה אותו במהלך החקירה והמשפט. כן נקבע, כי הבין שעדותה של סמ"ר א' מהימנה ויקשה עליו להצביע על מניע משכנע לתלונת שווא, ועל כן מוטב לו להמעיט בפרטים שעמדו בסתירה גמורה לדבריה.

21. לאור כל המקובץ, קבע בית הדין כי גרסתו של המערער הייתה כבושה ללא הסבר המניח את הדעת, ועל כן לא ניתן לתת בה אמון.

22. על אף ממצאי המהימנות שנקבעו כאמור, מצא בית הדין קמא לזכות את המערער, מחמת הספק, מפרט האישום הראשון שעניינו הנשיקה לשפתיה של סמ"ר א' ללא רצונה. נקבע, כי לא ניתן לשלול את הספק הסביר, שלפיו על אף שהמערער וסמ"ר א' כיוונו שניהם לכך שהיא תישק למערער על לחיו, בכל זאת בשל טעות הדדית שלא הובהרה עד תום, התבצעה הנשיקה על השפתיים. לשיטת בית הדין קמא, כיוון שעל פי עדותה של הנפגעת, לאחר שהתקרבה לתת למערער נשיקה על הלחי, עברו מספר שניות עד שהבינה כי הנשיקה היא על השפתיים, הרי שיתכן שאף המערער טעה בדומה אליה בהבנת הסיטואציה, עד שהחלה לדחוף אותו ממנה, ולא הבין בתחילה בדיוק את שהתרחש; וכיוון שהנשיקה הסתיימה תוך זמן קצר, הוא לא הספיק לפתח מודעות או חשד ביחס לחוסר הסכמתה לכך. לעניין זה הוטעם כי חלוף הזמן והקושי הטבעי של סמ"ר א' לזכור "פרטים קטנים" בנוגע לאירוע לא אפשרו לקבוע "ממצאי עובדה החלטיים באשר להתרחשויות המדויקות". הודגש, כי סמ"ר א' עצמה לא יכלה לשלול את האפשרות כי המערער הבין בטעות שיזמה את הנשיקה על השפתיים. עוד צוין, כי הנפגעת התקשתה להעריך את פרק הזמן שבו נמשכה הנשיקה לאחר שביקשה להפסיק אותה, וכי לא הובהר מה הייתה עוצמת הכוח שהפעיל עליה המערער, אם בכלל. מנגד, כאשר הסתיימה הנשיקה, הבין המערער כי סמ"ר א' אינה מעוניינת בה לאור הבעת פניה ודבריה שאינה "מספיק שיכורה", ואז

אכן לא ניסה להמשיך במעשים.

23. לעומת זאת, לאור ממצאי המהימנות שנקבעו כאמור, מצא בית הדין קמא להרשיע את המערער בפרט האישום השני הנוגע למגע בחזה של הנפגעת, לאחר שקיבל את גרסתה לאירוע ודחה את טענת המערער כי המגע היה אך ורק ברגלה. נקבע כי אין כל אפשרות שסמ"ר א' טעתה באשר לאופי המגע, וכי המגע שבו חשה לא היה מקרי או קצר. הודגש, כי מהימנותה של הנפגעת נתמכת בעדותו של סגן אמיר ביחס למגע שראה; בעדותה של סמ"ר שיר על כך שהנפגעת ביקשה ממנה לומר למערער לעזוב את המקום; בתלונתה המיידית של סמ"ר א' באוזני אחרים; במצבה הנפשי; וגם בפרטים שנמסרו על ידי המערער עצמו, כגון ראשית ההודאה בתכתובת ביניהם. לעומת המגע בחזה של הנפגעת, שבהתרחשותו הייתה בטוחה, לא הייתה כאמור בטוחה בכך שהמערער נגע גם במפשעתה, ולכן בית הדין מצא שלא להרשיעו גם במגע כאמור, והסתפק בהרשעתו של המערער בפרט האישום השני בכך שנגע בחזה של הנפגעת.

פרט האישום השלישי - נפגעת העבירה, סמ"ר ח'

24. סמ"ר ח' תיארה בעדותה בפני בית הדין כי בעת שהייתה חניכה בקורס מ"כים, פגשה במערער, שעבר באותה עת את ההשלמה החילית (לאחר סיום קורס הקצינים), בתרגילים משותפים לשתי המסגרות. במהלך אחד מתרגילים אלה, בדצמבר 2021 או בינואר 2022, נדרשו השניים לנסוע ביחד עם חיילים נוספים בלילה בנגמ"ש. הנסיעה נערכה בדרך משובשת, כשהנוסעים יושבים בצפיפות רבה והיא יושבת בסמוך למערער. היא וחיילים נוספים סבלו עד מאוד מהקור בנסיעה. המערער, שהחזיק ברשותו פרטי ציוד מחממים שאותם הציע לחבריו לנסיעה, פרש על שניהם מעיל "סופטשל" וכן שפשף את כתפה כדי לחממה (מגע שלא הפריע לה). עם זאת בהמשך עבר המערער, כפי שקבע בית הדין קמא, "לחיכוך של ירכיה, ולבסוף הפסיק את החיכוך כשידו בין ירכיה, ובהמשך העלה ה[מערער] את ידו במהלך הירכיים ועבר מ'חיכוך' ל'ליטוף' עד שהגיע לאיבר המין שלה ונגע בו בתנועת 'רפרוף'" (שאותה הדגימה סמ"ר ח' בפני בית הדין).

25. הנפגעת אישרה בעדותה שהמערער "ניקר או נרדם" במהלך הנסיעה, אך טענה כי לא התכוונה להירדמות "של ממש", שכן הדבר לא התאפשר בשל אופי הנסיעה בנגמ"ש, ולכל היותר ניתן היה לנסות להירדם ולהתעורר שוב. כן אישרה, כי הנגמ"ש עבר טלטולים רבים כך שהנוכחים נפלו אחד על השני, לרבות מקרים שבהם המערער נפל עליה ונשען על ברכה כדי לשוב למקומו - אך כפי שהטעימה, לא היה זה המגע שבגינו התלוננה כנגד המערער. לדבריה, סברה בתחילה כי המערער נגע באיבר מינה בטעות, אולם הוא חזר על המגע פעם אחר פעם, בין אם בדרך של הנחת ידו בין ירכיה והותרתה שם ובין אם במגע באיבר מינה, לאורך כל הנסיעה, שנמשכה מספר שעות; והיא הבינה, נוכח חזרתיות המגע ואופיו כי הוא אינו יכול להיות מקרי. לצד זאת חשה מבולבלת, בשל היכרותה הקודמת עם המערער והתרשמותה החיובית ממנו, וגם משום שידעה שיש לו בת זוג. לפיכך, לאחר צאתה מהנגמ"ש פנתה מיידית לחברתה סגן אורן, שהכירה אף היא את המערער, ושאלה אותה על האפשרות שייגע במישהי שלא בהסכמתה. סגן אורן השיבה לה "מה פתאום". יוער, כי סגן אורן העידה אף היא בפני בית הדין ומסרה כי הנפגעת נראתה מבוהלת כשיצאה מהנגמ"ש ואמרה שהמערער נגע בה,

וכעבור מספר ימים סיפרה לה פרטים נוספים, ובעיקר לגבי המגע באזור המפשעה.

26. עוד מסרה סמ"ר ח' בעדותה, כי בחודשים שלאחר האירוע החלה לחוות קשיים במגע גופני אינטימי. מספר חודשים לאחר מכן פגשה באקראי בסמ"ר א', במהלך שירותן הצבאי, בעת ששובצה איתה לתורנות באחד מסופי השבוע, והן החלו לשוחח. באותה שיחה סיפרה לה סמ"ר א' על האירוע עם המערער, והדבר סייע לה להבין כי אכן לא טעתה כאשר סברה שהמערער נגע בה במכוון. לכן גם הסכימה להצעתה של סמ"ר א', כי יפנו שתיהן ליוהל"ם. כפי שמסרה הנפגעת, בתחילה ביקשה להסתפק בתלונה אנונימית ולבסוף החליטה להגיש תלונה במצ"ח. התקופה שלאחר הגשת התלונה הייתה לה קשה מאוד מבחינה נפשית. כך, למשל, באירוע שבו ניסתה, באופן שגרתי מבחינתה, להכווין נגמ"ש, אך כשזיהתה כי מדובר בנגמ"ש זהה לזה שבו נסעה עם המערער, נתקפה בחרדה וחווה "פלאשבק" לאירוע. באירוע נוסף הגיבה בהתקף חרדה למגע בידה מצד מפקד המחלקה שלה.

27. עדותה של סמ"ר ח' נתמכה בעדות בן זוגה דאז ובעדות ממונת היוהל"ם ביחידה, שסיפרה על המעמד הקשה של פנייתה של הנפגעת אליה. אף בית הדין התרשם מהקושי שחוותה סמ"ר ח', כאשר ביקשה להעיד כשפרגוד חוצץ בינה לבין המערער, ומדי פעם ביקשה להפסיק את הדיון ויצאה מהאולם בבכי.

28. גרסת המערער הייתה כאמור כי במהלך הנסיעה נגעה ידו בגופה של סמ"ר ח' פעמים רבות באופן לא מכוון. לטענתו תחילה חימם אותה באמצעות שפשוף ידיה ורגליה בהסכמתה, ובהמשך נרדם, אך כתוצאה מטלטולים עזים בנגמ"ש הוא "עף" ממקומו מספר פעמים ונשען עליה כדי להתרומם ולשוב למקומו. להערכתו, כך ככל הנראה נגע, שלא במתכוון, בפנים ירכיה או באיבר מינה.

29. בית הדין קבע, כי עדותה של הנפגעת מהימנה, תוך שצוין כי גם ההגנה לא חלקה על מהימנותה, אף אם "חלקה על חלק מהפרטים או על פרשנותם". בואר כי לא היה לסמ"ר ח' כל מניע להעליל עלילת שווא על המערער, והיא אף הייתה מעוניינת להימנע מהגשת תלונה כאמור; עדותה הייתה מדודה, תוך שנמנעה מלמסור פרטים מופרזים ואף ציינה פרטים שהיו יכולים לסייע למערער, כגון הסכמתה כי יחמם אותה באמצעות מגע פיזי, אישור האפשרות שהמערער נרדם באופן חלקי לפחות, ובעיקר דבריה כי ניסתה לתהות האם נגע בה בטעות ולא במכוון. תימוכין נוספים נמצאו בפנייתה המיידית לחברתה סגן אורן, ובעדויות שנמסרו בדבר השפעת האירוע על מצבה הנפשי, לרבות ההתרשמות הבלתי אמצעית ממצבה בעת מתן העדות.

30. בית הדין קבע אפוא כי עדותה של סמ"ר ח' עסקה במגע מכוון; וזאת משידעה להבחין היטב בין מקרים שבהם הובילו הטלטולים לנפילות של המערער, לבין המגע באיבר מינה, שבו תיארה באופן עקבי את הותרת ידו של המערער בין ירכיה לפרקי זמן ממושכים ואת המגע החוזר באיבר מינה באמצעות אצבעותיו, מגע שאותו הגדירה כתנועת "פריטה" עדינה.

31. אף ביחס לאירוע זה, נמצאה עדותו של המערער בלתי מהימנה ובית הדין סבר כי חלו התפתחויות מהותיות בגרסתו. כך, לפני שהוצגה בפניו תלונתה של הנפגעת, מסר בעדותו במצ"ח כי נגע בברכה כדי לא להחליק, והכחיש כל אפשרות שנגע באיבר מינה. כן הכחיש מגע שנועד "לחמם" אותה. לאחר שהוצגה לו עדותה, שינה את גרסתו, ואישר כי נגע בגופה על מנת לחמם אותה, לטענתו בהסכמתה,

לרבות בפנים הירך. בשלב זה עוד הכחיש גם מגע באיבר מינה, אולם בהמשך החקירה העלה השערה שידו החליקה מתוך שינה. בעניין זה חלה התפתחות בגרסתו גם ביחס לשינה שלו בנגמ"ש, כאשר בתחילה מסר כי לא ניתן היה לישון כי "כל שנייה קמים בבהלה כי הנגמ"ש זז", אולם בהמשך טען כי נרדם בנגמ"ש וכל מגע שהתרחש באיבר המין היה בעת שיסון. בעוד שבעימות עם הנפגעת, אישר את טענתה כי במהלך החימום שפשף את פנים ירכיה, הרי שבעדותו, טען כי שפשף את רגלה בסמוך לברך בלבד ולא בפנים הירך, וכן טען כי לא היה כל מגע מכוון נוסף ברגלה, לרבות בעת שיסון, כך שהמגע היחיד האפשרי היה מגע רגעי קצר אגב נפילות במהלך הנסיעה.

32. צוין, כי אף שהמערער אישר לבסוף במהלך החקירה שיכול שידו נגעה באיבר מינה של הנפגעת (לדבריו, מתוך שינה), הרי שלא שלל את תיאור המגע באיבר מינה של הנפגעת כ"רפרוף". עם זאת, לא הסביר כיצד מגע חוזר ועדין של כף היד באיבר המין מתיישב עם גרסתו ביחס לנפילות בלתי נשלטות בעוצמה כתוצאה מטלטולי נגמ"ש. נקבע, כי בעדותו בבית הדין, אף ניסה להתנער מדברים שאישר במהלך העימות, למשל לגבי השאלה האם נגע בפנים ירכה של סמ"ר ח', מבלי לתת לכך הסבר ומשעלה מעדותו של המערער כי אף הוא רואה שוני בין מגע זה לבין מגע בברך. ניסיון המערער לתלות את שינוי הגרסה בחוסר זיכרון לא זכה לאמון, תוך שנקבע כי ניכר שהוא זוכר היטב את פרטי האירועים.

33. בית הדין סבר אפוא כי המערער ניסה להמעיט באופי המגע, על מנת להרחיק את עצמו ממגע שייתפס כבעל אופי מיני מכוון, ובהמשך התפתחה גרסתו, ללא היגיון פנימי, על מנת להתאימה במידת האפשר לגרסתה של סמ"ר ח', תוך שהותיר לעצמו פתח לטעון כי המגע לא היה מכוון.

34. לאור ממצאי המהימנות האמורים, משנקבע כי המערער לא העלה כל תרחיש עובדתי סביר לכך שידו מצאה דרכה בין רגליה של סמ"ר ח', פעם אחר פעם, ולכך שנגע באיבר מינה בתנועה עדינה, סבר בית הדין כי המסקנה היחידה היא שהמגע של המערער בנפגעת במהלך הנסיעה היה "מכוון ונשלט" וכי אין באותו "בלבול פנימי" שחשה בעניין זה כדי להעלות או להוריד. נקבע כי אופי המגע והחזרתיות שלו מלמדים על הכוונה המינית הגלומה בהם, וכי אין חולק על כך שהנפגעת לא הביעה הסכמה למגע בצידם הפנימי של ירכיה או באיבר מינה. המערער הורשע אפוא גם בפרט אישום זה.

טענות הצדדים בערעור ההגנה על הכרעת הדין

ערעור ההגנה

35. ההגנה טוענת בערעורה כי שגה בית הדין קמא כאשר הרשיע את המערער בשתי עבירות של מעשה מגונה, תוך שביקשה להתערב בממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית הדין קמא, הן ביחס לעדויותיהן של הנפגעות והן בנוגע למערער. אגב כך טענה ההגנה גם ביחס לפרט האישום שממנו זוכה המערער, שכן לשיטתה ממצאי המהימנות ביחס ל"אירוע הנשיקה" משליכים על בחינת גרסתה של סמ"ר א' בכללותה. בכך גם השיבה ההגנה לערעור התביעה, המבקשת, כפי שיפורט להלן, להרשיע את המערער באירוע הנשיקה.

36. טענות ההגנה כנגד מהימנותה של סמ"ר א' נשענות על מספר אדנים, ובהם: הודעת ה"ווטסאפ" ששלחה לחברתה סמ"ר שיר, שבה כתבה כי ניגשה לתת למערער "פיקה", דהיינו נטען כי היא שיזמה מתן נשיקה למערער על שפתיו, בניגוד לדבריה, כי נישקה אותו על לחיו והוא החל לנשקה על שפתייה; האופן שבו סיפרה לידידה, סגן אמיר על אירוע הנשיקה, שבו הציגה את הדברים כנשיקה הדדית; וכן אי מתן הסבר סביר לכבישת תלונתה במשך שנה וארבעה חודשים. ההגנה הפנתה לכך שבהתכתבות עם המערער, כתבה לו סמ"ר א' כי ידוע לה על פגיעה בחיילת אחרת, על אף שבאותה עת טרם פגשה את סמ"ר ח'. לפיכך נטען, כי לא ניתן לתלות את הגשתה המאוחרת של תלונתה במועד פגישתה עם סמ"ר ח'. כן נטען, כי אין לתת משקל רב לראיות שהוצגו בנוגע למצבה הנפשי של סמ"ר א' בעקבות האירוע, משהיא עצמה מסרה כי אינה יודעת לקשור בינו לבין מעשי המערער, בשים לב לקשיים נוספים שחוותה באותו פרק זמן.

37. אשר לאירוע הנגיעה בחזה של סמ"ר א', טוענת ההגנה כי לאור צירוף העדויות של הנפגעת עצמה ושל סגן אמיר, ובשים לב לאופן ישיבתה של הנפגעת, מתקיימת אפשרות סבירה לפיה מדובר במגע אגבי, כך שמתעורר לכל הפחות ספק סביר באשמת המערער. סגן אמיר, אשר העיד במצ"ח כי "מגנזי כל הזמן התקרב לא' והתחיל לגעת בה בכל מיני חיבוקים ולשלוח ידיים אליה, שיר ישבה על הרצפה וא' סוג של כרעה ברך, הייתה מכופפת... ואז ראיתי שמאור שולח לה ידיים, אני לא יודע אם לכיוון החזה אבל זה כן פחות מתאים לכיוון חברי", מסר לעומת זאת בבית הדין כפי שתואר לעיל, כי הבחין שהמערער "חיבק אותה בצורה מוזרה" כשיד אחת באזור ירכה ויד אחת "באזור החזה שלה קצת למטה" - כך שבניגוד לקביעתו של בית הדין קמא, אין בעדותו כדי לחזק את עדותה של הנפגעת. כן הפנתה ההגנה לכך שסמ"ר א' לא זכרה באיזה צד של החזה נגע בה המערער, ולכך שסמ"ר שיר, שישבה לצידה, אינה מאשרת שראתה את הנגיעה, באופן שאף בו יש כדי להחליש את עדותה.

38. ההגנה סבורה עוד כי שגה בית הדין קמא כאשר קבע ממצאי מהימנות לחובת המערער, בין השאר לאור ההתכתבות בינו לבין סמ"ר א'. נטען, כי ההודעה ששלחה הנפגעת למערער לא כללה פירוט של טענותיה בנוגע למעשיו, ולכל היותר ניתן לקבוע שהתנצלותו בהודעה מתייחסת לאירוע הנשיקה, שלגביו הבין המערער רק בדיעבד כי לא היה לרוחה. הוטעם, כי גרסתו במצ"ח ביחס לאירוע זה נמסרה שנה וארבעה חודשים לאחר ההתרחשות, ולכן לא ניתן לצפות ממנו כי יזכור היטב את פרטי האירוע; וכי פרטים שונים שמסר, כגון ביחס לכך שסמ"ר א' היא זו שרכנה לנשק אותו, אומתו בראיות חיצוניות כגון הודעת ה"ווטסאפ" של נפגעת העבירה לחברתה סמ"ר שיר. כן נטען, כי בית הדין זקף שלא כדין לחובת המערער את העובדה שלא העלה כבר בחקירתו במצ"ח כי לא יכול היה לגעת בחזה של הנפגעת בשל השבר בידו - שכן המערער מסר כבר בחקירתו שידו נשברה, כך שעל גורמי החקירה היה למצות את החקירה בעניין זה.

39. אשר לעדותה של סמ"ר ח' נטען, כי עדותה בבית הדין סתרה פרטים שמסרה במצ"ח, בעניינים המצויים ב"גרעין הקשה" של התלונה, ופוגעים במהימנותה; וכי בניגוד לנכתב בהכרעת הדין, חלקה ההגנה על מהימנותה של הנפגעת כבר בבית הדין קמא. כן הלינה ההגנה על כך שקביעותיו העובדתיות של בית הדין ביחס לסמ"ר ח' התבססו על "סינתזה" בין דבריה במצ"ח לעדותה בבית הדין, על אף שהודעותיה במצ"ח הוגשו לצורך הוכחת סתירות, ולא כראיה לאמיתות תוכן.

40. לגופם של דברים, טענה ההגנה כי סמ"ר ח' העלתה בעדותה במצ"ח טענות קשות נגד המערער, שמהן נסוגה בהמשך, כאילו שפשף את איבר מינה והניח את ידו על מפשעתה למשך זמן ממושך, כאשר נרדם. הוטעם, כי טענות אלה, שמצאו דרכן לכתב האישום, לא אושרו על ידי הנפגעת בחקירתה הנגדית. כן נטען כי כבר בחקירתה במצ"ח, סתרה סמ"ר ח' את עצמה, למשל ביחס לשאלה האם היא והמערער נרדמו במהלך הנסיעה, וכן ביחס לאופי המגע באיבר מינה והאפשרות כי נבע מנפילה של המערער, עקב טלטולי הנגמ"ש בנסיעה. כן נטען, כי סתרה את עצמה בשאלה האם נגע בה המערער בחלק הפנימי של הירך או בברך.

41. ההגנה סבורה, כי ההסברים שנתנה סמ"ר ח' לסתירות שהתגלו, כגון חשש שהתעורר בה במהלך החקירה והעימות, אינם עולים בקנה אחד עם התנהלותה בעימות. כן הפנתה לדבריה של הנפגעת, בחקירתה הנגדית, שבהם טענה כי אישרה בתשובותיה עניינים שלא היו נכונים מפני שרצתה "שהוא יעזוב אותי, הכוונה הסניגור". הודגש, כי בזמן אמת, לא ראתה סמ"ר ח' במעשיו של המערער פגיעה מכוונת, וגיבשה דעה כזו רק בדיעבד, לאחר השיחה עם סמ"ר א', מתוך מחשבה כי הפגיעה באחרונה מלמדת על כך שהמערער פגע גם בה. לבסוף נטען, כי לא הובאו תימוכין לכך שהאירוע הוביל לשינוי במצבה הנפשי של סמ"ר ח'.

42. לדעת ההגנה, יש לקבל את גרסתו של המערער כי המגע בסמ"ר ח' היה אקראי ונבע מנפילותיו עקב טלטולי הנגמ"ש, שכן אף סמ"ר ח' אישרה במצ"ח כי קיימת אפשרות כזו. הוטעם, כי אין תימוכין לכך שבכל אחת מהנפילות חשה סמ"ר ח' את המגע באיבר מינה, וכי ממצאי בית הדין קמא בפרט אישום זה הושתתו על הגיון, ועל כן אין יתרון לערכאה הדיונית על פני ערכאת הערעור.

ערעור התביעה

43. התביעה טוענת בערעורה כיש להתערב בהחלטת בית הדין קמא לזכות את המערער מאירוע הנשיקה, שכן הכרעתו מושתתת על קביעת מסקנות ולא על ממצאי המהימנות שנקבעו. לשיטת התביעה, נשען הזיכוי על תזה עובדתית, שאין לה עיגון בממצאי המהימנות לגבי סמ"ר א' והמערער ואף לא הועלתה על ידי ההגנה. הוטעם, כי תיאורה העקבי של סמ"ר א' את אירוע הנשיקה ובכללו - משכה (מספר דקות); ניסיונה לדחוף את המערער ממנה; ואחיזתו בגופה, באופן שמנע ממנה להשתחרר, עד כדי כך שנהדף לצד השני של המחסן, מלמדים על כך שהמערער הבין היטב כי היא אינה מעוניינת בנשיקה, לכל הפחות החל מן השלב שבו החלה להדוף אותו, שלא היה רגעי כלל ועיקר. לעדותה נמצאו תימוכין ראייתיים בדמות מצבה הנפשי לאחר האירוע ובדברים שמסרה מיד לאחריו בפני חבריה ואחותה, ולפיכך הערכתה הסובייקטיבית, שלפיה יתכן שהמערער לא היה מודע להעדר הסכמתה בתחילת הנשיקה (ולא בהמשכה, כאמור), אינה מעלה ואינה מורידה.

44. עוד הפנתה התביעה לגרסת המערער, שבה כאמור כלל לא טען כי שגה בהבנתו את חוסר רצונה של סמ"ר א', אלא דווקא ייחס לה את היוזמה לנשיקה והכחיש כי הדפה אותו מעליה. נטען, כי גרסה זו, וקו ההגנה בעקבותיה, אינו עולה בקנה אחד עם קביעת בית הדין קמא כי בנסיבות העניין נפלה "טעות הדדית" של הצדדים.

45. במענה לטענות ההגנה, ביחס לממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית הדין קמא, טענה התביעה כי אלו מבוססים על בחינה מעמיקה של כלל העדויות שהובאו בפניו באופן בלתי אמצעי, ואין כל עילה בדין להתערב בהם. נטען כי סמ"ר א' עמדה באופן עקבי על גרסתה בדבר חוסר הסכמתה למעשיו של המערער, וכי לסתירות והתפתחויות מסוימות בעדותה ניתנו על ידיה הסברים, שנבחנו על ידי בית הדין והתקבלו. כן הפנתה התביעה לעדויות המבססות את מצבה הנפשי של סמ"ר א' בעקבות האירוע, לרבות תגובותיה הקשות למפגש האקראי עם המערער בעצרת החטיבתית. אשר לגרסת המערער הודגש, כי לא ידע להסביר מדוע התנצל בפני סמ"ר א' כשהאשימה אותו באירוע הנשיקה והנגיעה בחזה; וכי הניסיון להתנצל תוך קבלה חלקית של הדברים, והתנערות מהם לאחר מכן מאפיינת את התנהלותו לאורך כל החקירה, גם ביחס לתלונתה של סמ"ר ח', שאותה ניסה המערער לפייס במהלך העימות ביניהם. נטען עוד כי גם תלונתה של סמ"ר ח' נותרה עקבית, וכי ידעה להבחין בין שני סוגי מגע - כזה שאירע באופן בלתי מכוון כתוצאה מטלטולי הנסיעה וכזה שהתרחש ב"תנועת פריטה" הנחזית כמכוונת.

דיון והכרעה

46. נקודת המוצא להכרעתנו, היא כי ככלל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה באופן ישיר מן העדויות שהובאו לפניה ומהשתלבותן במארג הראיות הכולל, ולה עדיפות על פני התרשמותה העקיפה של ערכאת הערעור (ע"פ 9207/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.5.2024); ע"פ 3082/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (21.2.2023)).

47. להלכה האמורה נקבעו אמנם חריגים שונים, ובהם: כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מתבססים על שיקולים שבהגיון ובשכל ישר או על סבירות של העדות; כאשר מדובר במסקנות להבדיל מעובדות; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או לא שמה לב לפרטים מהותיים בחומר הראיות; כאשר הערכאה הדיונית התעלמה מסתירות מהותיות בעדות שעליה נסמכה או מסתירות בין העדות עליה נסמכה לבין עדויות אחרות; כאשר הערכאה הדיונית אימצה גרסה מופרכת וחסרת הגיון; כאשר נפלה טעות מהותית או טעות "בולטת לעין" בהערכת המהימנות; כאשר ממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות בכתב, תמליל, קלטת או התרשמות מחפץ; וכן מקום בו המסד הראייתי "במבט כולל" אינו מספק את הביטחון הדרוש להרשעת הנאשם (ע"פ 6681/23 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 21 והאסמכתאות שם (10.11.2024); ע"פ 1,3/23 רס"ן סונגו נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 81 (2023)). חריגים אלה אינם חלים בענייננו.

48. בראי האמור סברנו כי אין מקום להתערב באופן קביעת ממצאי המהימנות על ידי בית הדין קמא; אולם יש להתערב במסקנתו בדבר ספק סביר ביחס לעבירה המיוחסת בפרט האישום הראשון ("אירוע הנשיקה"). מצאנו, לכן, לדחות את ערעור ההגנה על הרשעתו של המערער בפרטי האישום השני והשלישי, ולקבל את ערעור התביעה על זיכוי מפרט האישום הראשון. להלן נבאר את הדברים.

האירועים מושאי תלונתה של סמ"ר א'

49. כפי שבואר לעיל, עדותה של סמ"ר א', על אודות ההתרחשויות במסיבה שבה נטלה חלק עם המערער, נמצאה על ידי בית הדין קמא מהימנה. בית הדין פירט בהכרעת דינו כי התרשם באופן בלתי אמצעי מהקושי שחוותה א' במהלך מסירת העדות, אך גם מכך שעמדה בחקירה ארוכה במשך שעות רבות, השיבה לכל השאלות שנשאלה, גם כאלה שלא היו נוחות עבורה, והקפידה לדייק בתשובותיה ולהבדיל בין פרטים שבהם הייתה בטוחה לבין כאלה שלא היו זכורים לה היטב. להתרשמות זו יש ליתן משקל נכבד, שכן נפסק לא אחת, כי "לא ניתן להשוות בין שופט הערכאה הדיונית... לשופט בית המשפט שלערעור, הניזון מן הפרוטוקול בלבד, מן הדף שאין לו קול ואין לו פנים. למראה עיניים ולמשמע אוזניים יש חשיבות" (ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 23 (1.9.2008); ע"פ 4707/20 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (7.2.2022); ע"פ 18,26/22 **רס"ן קלימי נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 52 (2023); עניין **סונגו** לעיל, פסקה 83).

50. משקביעותיו של בית הדין בכל הנוגע למהימנותה של נפגעת העבירה נטועות עמוק בהתרשמותו הישירה ממנה, זוהי "דוגמה מובהקת למצב שבו לערכאה הדיונית יתרון ניכר על פני ערכאת הערעור בהערכת העדויות שנשמעו בפניה" (ע"פ 6038/21 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 54 (5.1.2023)). כפי שנקבע, "טעמיה של הלכה זו יפים ביתר שאת, מקום שבו עסקין בעבירות מין. בעבירות אלו, כובד משקלן של הכרעות המהימנות של הערכאה הדיונית גדול במיוחד, שכן על-פי רוב מבוצעות העבירות הללו בסתר, ללא עדי ראיה... כך שבית המשפט נדרש להכריע, בעיקרו של דבר, בין גרסת הנפגעת לגרסת הנאשם. בנוסף, הכרעת מהימנות זו מתבססת על עדות קרבן עבירת מין, אשר מטבעה, עוסקת בנושא אינטימי וטראומטי, שבו 'מבט 'חיצוני', מתוך ציפייה לעדות קוהרנטית וסדורה, עלול לספק תמונה חלקית ובלתי מדויקת'. בנסיבות אלו, 'שיקול דעתה של הערכאה הדיונית, הכולל התרשמות בלתי אמצעית מהנפשות המעורבות בפרשה, והערכת העדויות לפי 'התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט'... מקבל משנה חשיבות" (ע"פ 8561/22 **חורי נ' מדינת ישראל**, פסקה 26 והאסמכתאות שם (20.8.2024)).

51. מכל מקום, לאור טענות ההגנה כנגד מהימנותה של סמ"ר א', בחנו את המסד הראייתי שהובא בפני בית הדין קמא לפני ולפנים, ולא סברנו כי יש מקום להתערב בהכרעת בית הדין קמא; ואף אם נמצאו סתירות מסוימות או אי דיוקים ביחס לעדותה של הנפגעת אין בהם כדי לשנות את העובדה ש"הגרעין הקשה" בגרסתה, דהיינו כי הנשיקה על שפתיה החלה שלא ביוזמתה והתקיימה כנגד רצונה, וכי בהמשך, המערער מישש את חזה, נותר עקבי, החל מראשית הדרך, כשסיפרה על האירוע לחבריה, עבור בדיווח הראשוני שמסרה לקצינת היוהל"ם, וכלה בהודעות שמסרה בחקירתה במצ"ח, בעימות שקיימה עם המערער במצ"ח ובעדותה בבית הדין (ראו ע"פ 6080/23 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 47 והאסמכתאות שם (19.9.2024)).

52. ניתן עוד להתרשם כי עדותה של הנפגעת הייתה מדודה מאוד, מבלי שהפריזה בדבריה, ותוך שניכר כי ביקשה לדייק בפרטים. כך למשל הבהירה כי אינה בטוחה האם מלבד הנגיעה בחזה, נגע המערער גם באיבר מינה, ולכן אינה מבקשת לייחס זאת למערער. סמ"ר א' לא היססה לאשר גם פרטים שאינם נוחים לה, כגון העובדה כי לא סירבה באופן מילולי לנשיקה, ולא הגיבה בהמשך, בשעה שהמערער

מישש את חזה; וכן כאשר ביקשה לדייק, כי השינוי שחל במצבה הנפשי מקורו לא רק באירוע שעברה אלא גם בהיבטים נוספים עמם התמודדה בתקופה זו. בכך שלא ניסתה להגזים או לייפות את המציאות, אלא מסרה את הדברים כהווייתם יש כדי לתמוך במהימנותה (ע"פ 2092/21 **לויקין נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (30.10.2022); עניין **סונגו** לעיל, פסקה 84).

53. חיזוקים לעדותה של הנפגעת נמצאו בדברים שסיפרה לאחותה ולחבריה באופן ספונטני לאחר האירוע ומהתרשמותם ממצבה הנפשי בעקבות האמור. כך למשל אישרה סמ"ר שיר, חברתה של המערער, כי **מיד עם צאתה מהמחסן** שבו התרחש "אירוע הנשיקה", סיפרה לה הנפגעת כי המערער נישק אותה בכוח נגד רצונה. המדובר "במסירה ספונטנית של הדברים, העונה גם על הגישה המצמצמת ביותר לפרשנות החריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, כאמור בסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971" (ע"פ 55/23 **רס"ל ענטנברג נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 44 (2023); ע"פ 58,56/16 **סמל ימין נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 49 (2017)).

54. כן עולה מהעדויות שהובאו בפני בית הדין קמא כי סמ"ר א' סיפרה על האירוע במסיבה, בימים שלאחר האירוע, לאחותה אביגיל ולסגן אמיר, וכן שיתפה בחודשים שלאחר מכן גם חברים נוספים שעדותם נשמעה בפני בית הדין (רס"ל אור, רס"ל ליאל, רס"ל נמרוד ועוד). שיתופם המידי של חבריה הנוספים של הנפגעת בדברים תומך "במסקנה כי מדובר בתלונה מיידית ואוטנטית, שכן לא חלף פרק זמן ממושך בו ניתנה לה שהות להיערך לגיבושה של 'עלילת שווא'" (ע"פ 814/12 **מדינת ישראל נ' סויסה**, פסקאות 49-50 (25.10.2012)). בנסיבות אלה, לא סברנו כי יש בתוכן הודעת ה"ווטסאפ" שבה כתבה הנפגעת לסמ"ר שיר כי נתנה למערער נשיקת "פיקה", או בדבריה הראשונים לסגן אמיר, בטרם הבהירה לו כי לא כך היו פני הדברים, כאילו דובר בנשיקה הדדית, כדי לשנות את האופן העקבי שבו תיארה את הדברים כאמור. כפי שהסבירה הנפגעת, התקשתה בתחילה להודות, בינה לבין עצמה, כי נכפתה עליה נשיקה, וכן התקשתה לתאר את חולשתה בפני חבריה, בעיקר בפני סגן אמיר, נוכח העניין שהיה לה באותה עת בקיום מערכת יחסים רומנטית עמו. נפסק לא אחת כי "אין לצפות מנפגעת עבירת מין המצויה במצב נפשי קשה והבוחרת לשתף מי מחבריה בחוויה הטראומטית שעברה, תוכל או תרצה בהכרח לפרוש ביניהם סיפור מלא ומפורט לפרטי פרטים של אותו האירוע..." (ע"פ 3677/21 **מדינת ישראל נ' שללאשווילי**, פסקה 13 (13.2.2022); ע"פ 8444/15 **פלואי נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (27.10.2016)). ועוד נפסק, כי הימנעות מהזכרת פרטים מסוימים או סתירות בכל הנוגע למהלך האירוע, אינן פוגמות ב"גרעין הקשה" של העדות (ע"פ 8444/15 **פלואי הנ"ל**, פסקה 14; ע"פ 14/24 **סגן דוד אור נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 31 (2024)).

55. כידוע, גם מצבו הנפשי של נפגע העבירה עשוי לשמש חיזוק, העולה כדי ראיה מסייעת (ע"פ 2189/23 **אחרוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 23 (20.2.2024); ע"פ 36/24 **סרן אבו סוויד נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקאות 40, 44 (2025)). כיוון שהנפגעת ציינה בכנות כי השינוי שחל במצבה הנפשי אינו נוגע רק לאירוע מושא התלונה, ראוי לבחון, בציר הזמן, את "נקודות ההשקה", הנתמכות בראיות חיצוניות, בין האירוע שחוותה לבין התמורות במצבה. כך, יש לציין את עדותה של סמ"ר שיר, שלפיה מיד לאחר הנשיקה, הבחינה בנפגעת כאשר היא "מבוהלת ומבולבלת"; כך, העידו חבריה (רס"ל אור, רס"ל נמרוד, סמ"ר קסם, סמ"ר שיר) על התקף חרדה שחוותה הנפגעת, לעיניהם, מיד לאחר שפגשה, באקראי, את המערער, בעצרת החטיבתית; וכך, העידה ממונת היוה"ל"ם, סרן מאי, על הקושי

שחוותה הנפגעת בעת הגשת התלונה. כפי שבואר לעיל, בית הדין התרשם מהקושי שחוותה סמ"ר א' באופן בלתי אמצעי גם במהלך עדותה לפניו.

56. לא מצאנו, בנסיבות העניין, להתערב גם במסקנות בית הדין קמא בנוגע לעילה לכבישת התלונה על ידי הנפגעת, אשר העידה כי נמנעה בתחילה מלהתלונן, משום שביקשה שלא לפגוע במערער, אולם לאחר השיחה עם מפקד הפלוגה שלה והמפגש עם סמ"ר ח', הבינה כי ככל שלא תתלונן גדל הסיכוי לפגיעות נוספות מצידו של המערער. כידוע "אין בכבישת עדות של נפגע עבירת מין כדי לפגוע במהימנותה או במשקל שיש לייחס לה, וזאת בהתקיים הסבר סביר לכבישת העדות המעוגן בנסיבות העניין" (ע"פ 2528/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 49 (24.3.2022)). הסבריה של הנפגעת הניחו את דעתו של בית הדין קמא, שהתרשם כאמור ממהימנותם.

57. זאת ועוד, כפי שצוין לעיל, אף שלא התלוננה רשמית נגד המערער, שיתפה את חבריה ומקורביה במעשיו באופן ספונטני, מיד לאחר האירוע, ועוד במהלך המסיבה הנדונה, ואף בהמשכם של דברים. ההתכתבות עם המערער, שבה שטחה בפניו את תלונתה, אף היא התקיימה כשמונה חודשים לאחר האירוע, ומיד בסמוך להתקף החרדה שחוותה לאחר פגישתה בחברתו של המערער, וההודעה ששלחה לו עם תמונתה של החברה. ההתלבטות בנוגע למהלך זה של הדברים, כפי שבאה לידי ביטוי בתכתובת שלה עם המערער, בטרם הגשת התלונה, תומכת אף היא במהימנותה ובאותנטיות של עדותה (ר' ע"פ 8120/19 וייספיט נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-18 (2.12.2021)); עניין סונגו (לעיל, פסקה 94)). לבסוף, היעדרו של מניע מוכח כלשהו לבדות את התלונה נגד המערער אף הוא תומך במהימנות גרסתה (ע"פ 1935/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (31.3.2021)); עניין קלימי לעיל, פסקאות 58 ו-71).

58. לא מצאנו להתערב גם במסקנות בית הדין קמא באשר לעדות המערער, הנשענות הן על ניתוח גרסתו והן על התרשמות בלתי אמצעית מעדותו. כך למשל, סברנו כי יש טעם בהתרשמות השלילית של בית הדין מהמערער ביחס לאופן שבו ניסה להתמודד עם ההודעות ששלחה לו א' מספר חודשים לאחר האירוע. תשובותיו של המערער במהלך ההתכתבות מדברות בעד עצמן: "זכרתי שהיה משהו מוזר במסיבה ואני הייתי ממש שיכור, אני לא זוכר כל כך מהמסיבה... אני ממש ממש מתבייש בעצמי... אני מצטער בטירוף שזה קרה... אני אוכל את עצמי עכשיו כי באמת לא ידעתי שזה קרה שזה ככה... באמת שזה לא מתאים לי... אני מנסה לחשוב מה אני יכול לעשות כדי לכפר על זה".

59. את התנצלויות המערער בתכתובת האמורה, יש לראות בגדר "ראשית הודאה", המספקת תמיכה משמעותית עד מאוד לעדותה של הנפגעת (ע"פ 6111/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 (22.2.2024)); עניין סרן אבו סויד לעיל, פסקה 49). הסבריו הסותרים של המערער לדברים (האם, כפי שמסר במצ"ח, הבין מן ההודעות כי סמ"ר א' נפגעה מדבר מה "לא בסדר"; או שמא, כפי שהעיד בבית הדין, אף שידע כי מדובר בתלונת שווא, העדיף לפייס את סמ"ר א' ולמנוע ממנה להגיש תלונה, שעלולה הייתה להביא להדחתו מקורס הקצינים) - אף הם, בפני עצמם, פוגמים במהימנותו ומחזקים את הנטען כלפיו. אדרבה, טענת ההגנה שלפיה התנצלות המערער נובעת מהבנתו בדיעבד שהנפגעת לא חפצה בנשיקה, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שא' הלינה בפני המערער גם על הנגיעה בחזה, אירוע שלשיטתו מעולם לא התקיים. ואכן, מתבקש היה שיבהיר זאת באופן מיידי בהתכתבות,

אם נכונה טענתו כי הדברים לא אירעו ולא התרחשו.

60. לא מצאנו דופי גם בדרך שבה ניתח בית הדין קמא את קשיי הזיכרון המובנים, עקב חלוף הזמן ושכרותו בעת המסיבה - וזאת אל מול הזיכרון החד והסלקטיבי שלו טען המערער, בעת שתיאר את סמ"ר א' כמי שיזמה את ההליכה למחסן ואת מתן הנשיקה. כך גם באשר לגרסתו של המערער ביחס למגע בחזה של הנפגעת: בעוד בתחילת חקירתו במצ"ח, טען המערער כי אינו זוכר כלל את המגע האמור, הרי שלאחר שהוצגה בפניו עדותו של אמיר, שינה את גרסתו, וטען כי נזכר שמדובר במגע ברגלה, שיתכן והגיע לחזה, שלא במכוון, בשל אופן ישיבתה.

61. שינוי גרסה נוסף של המערער, רק בעדותו בבית הדין, ולפיו שבר את ידו במהלך המסיבה, עוד קודם למגע הנטען בחזה של הנפגעת, כך שכלל לא יכול היה לבצע זאת, אף הוא פוגם במהימנותו (מה גם שאין זה ברור, כיצד, למרות השבר הנטען, יכול היה בכל זאת לגעת ברגלה, וייתכן שכך נוצר מגע בחזה - כטענת ההגנה בגדר הכפירה). המדובר בטענת הגנה משמעותית, שמצופה היה שתימסר בהזדמנות הראשונה. לכן, משטענה זו לא נמסרה בחקירה (שם סיפר המערער על השבר כבדרך אגב, ואף מסר כי הדבר אירע רק בסוף המסיבה, ולא קודם לכן), וגם לא נכתבה בגדר הכפירה - אין להלין על חוקרי מצ"ח שלא העמיקו בכך. אדרבה, אי חקירתה הנגדית של הנפגעת בהקשר זה, של ההיתכנות הפיזית לביצוע המעשה המיוחס למערער, מלמד כי תשובתה הצפויה לא הייתה שנויה במחלוקת (ע"פ 10586/05 **בן אברהם נ' מדינת ישראל** (5.1.2009); ע/45/13 **רב"ט אלעמרני נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 23 (2013)).

62. יוטעם, כי סמ"ר א' מסרה גרסה עקבית שלפיה המגע בחזה לא היה קצר או מקרי, אלא מדובר היה במישוש ממושך. הדברים אינם מתיישבים עם עדות המערער ועם טענת ההגנה לפיה בשל צורת ישיבתה בכריעה, גרמה נגיעה של המערער ברגלה לכך שנגע גם בחזה באקראי. לעדותה ביחס לנגיעה בחזה נמצא חיזוק בעדותו של סגן אמיר במצ"ח, שלפיה, כפי שבואר לעיל, הבחין בכך שהמערער "שולח לה ידיים, אני לא יודע אם לכיוון החזה אבל זה כן פחות מתאים לכיוון חברי". כמו כן, כפי שפורט לעיל, בעדותו בבית הדין הסביר סגן אמיר, כי הבחין שהמערער הגיע מאחורי סמ"ר א' ו"חיבק אותה בצורה מוזרה, ראיתי יד אחת באזור הירך שלה ויד אחת באזור החזה שלה קצת למטה", כפי שמסר גם במצ"ח, כך שאין סתירה בין הדברים. עוד העיד סגן אמיר בבית הדין כי לא ראה היטב היכן היה המגע, שארך שניות ספורות, כיוון שעמד מאחור. המשמעות היא, אפוא, כי סגן אמיר ניסה לדייק אף הוא בתשובותיו, ולא מסר דברים שלא היה בטוח בהם; אולם בהתחשב בכך שראה את המתרחש מאחור במשך שניות בודדות, מתיישבים הדברים היטב עם עדותה של סמ"ר א', אשר ציינה כי המערער חדל מהמגע כשהגיעו אנשים למקום.

63. לכך יש להוסיף, כי אמנם, סמ"ר שיר, שישבה לצד נפגעת העבירה, לא הבחינה במתרחש, אלא שकेולה מעדותה, היא הייתה נתונה תחת השפעה כבדה של אלכוהול, חשה שלא בטוב וכלל לא הבחינה במתרחש סביבה, וכידוע - "לא ראינו אינה ראייה" (ע/95/04 **טור' יודוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 23 (2006); עניין **ענטנברג** לעיל, פסקה 42). לצד זאת אישרה כאמור את עדותה של סמ"ר א' על כך שהאחרונה ביקשה ממנה לומר למערער לעזוב את המקום.

64. מצאנו אפוא כי הרשעת המערער בפרט האישום השני, בעבירה של מעשה מגונה ביחס לאירוע

הנגיעה בחזה של סמ"ר א', נטועה היטב בראיות שהובאו בפני בית הדין קמא ובממצאי המהימנות שקבע. ברם, **לאור אותם ממצאי מהימנות ממש**, סברנו, כאמור, כי יש לקבל את ערעורה של התביעה על זיכוי של המערער מחמת הספק מפרט האישום הראשון.

65. נבאר, כי על פי עדותה של הנפגעת, שנמצאה כולה כאמור כמהימנה, אירוע הנשיקה החל כשנשיקה למערער על הלחי על פי בקשתו, אולם הוא החל לנשיקה על שפתייה, ללא הסכמתה; וכעבור שניות ספורות, כשהבינה את המתרחש, החלה להתנגד למגעו והדפה את המערער מעליה, באופן שהוביל לכך שהם הגיעו עד לקצה השני של המחסן, בעוד הוא ממשיך לנשיק אותה ולאחוז בגופה במשך פרק זמן מסוים, שאינו רגעי בלבד, ולא איפשר לה להשתחרר מאחיזתו. טענת המערער כי הנפגעת היא שיזמה את הנשיקה על השפתיים - נדחתה. קביעות המהימנות ביחס לסמ"ר א', מן הצד האחד, ואי-המהימנות ביחס למערער, מן הצד האחר - מכתבים ממצא עובדתי בדבר התנגדות פיזית של הנפגעת לנשיקה על שפתייה, ואינם מאפשרים אימוץ של תזה חלופית, בדבר "טעות" של המערער, שהתבררה לו רק בדיעבד, כאילו הנשיקה היא בהסכמתה. הנמקתו של בית הדין, בדבר אי-זכירתם של "פרטים קטנים" על ידי הנפגעת, בנוגע למידת הכוח שהופעלה על ידי המערער באירוע, או שלא שללה את האפשרות כי המערער טעה אף הוא בתחילה בהבנת הסיטואציה - אינה יכולה לעמוד.

66. הניתוח שערך בית הדין קמא, שעיקרו "טעות הדדית" ביחס לנשיקה, של המערער והנפגעת שניהם, אף אינו מתיישב עם גרסת המערער, שנדחתה כאמור, כאילו סמ"ר א' יזמה את הנשיקה על השפתיים, וכי הוא משוכנע בכך שלא מדובר בטעות מצידה. על טענה זו חזרה ההגנה גם בערעור, ואישרה כי לשיטתה יש לזכות את המערער מפרט האישום הראשון, שלא מטעמיו של בית הדין קמא.

67. כידוע, "מקום בו קו הגנה הננקט על ידי נאשם נדחה, רשאי בית המשפט לבחון תרחישים חלופיים המועלים על ידי ההגנה הגם שהם עומדים בסתירה לגרסתו הראשונית של הנאשם. תנאי לכך הוא שבית המשפט ישתכנע מהראיות שהובאו בפניו כי קו ההגנה החלופי הוא סביר ומעוגן בראיות... כן נקבע כי ייתכנו מקרים... בהם יהיה על בית המשפט לבחון אפשרויות סבירות אחרות אף אם הן לא נטענו על ידי הנאשם" (ע"פ 2550/15 **שאפא נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 והאסמכתאות שם (7.4.2017)), אך "אין די בהעלאתה של אפשרות חלופית שאינה מעוגנת במציאות" (ע"פ 8739/12 **מוחמד נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (9.6.2015)). מכאן, שעל הערכאה השיפוטית לבחון תרחישים חלופיים ובלבד שהם מעוגנים בחומר הראיות, ואין להתייחס לתרחישים היפותטיים שאינם מוצאים בו ביסוס (ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל**, פסקאות 146-152, 163-184 (10.11.2011)).

68. עולה מהמקובץ, כי משהציג המערער קו הגנה שנדחה, ואף שלל במפורש את האפשרות שהוצגה לו על ידי בית הדין שלפיה מדובר בטעות; בשים לב לממצאי המהימנות שנקבעו, ובהם לא ראינו מקום להתערב - הרי שהנמקת בית הדין קמא בדבר האפשרות ל"טעות הדדית" אינה בגדר מסקנה סבירה או אפשרית שניתן להסיק מראיות התביעה או ההגנה. קבלת עדותה של סמ"ר א' במלואה ודחיית עדותו של המערער משמעה, כי בית הדין מקבל את גרסתה לפיה נשיקה למערער על הלחי; כי הנשיקה על השפתיים החלה ביוזמת המערער; וכי מיד כשהבינה את הסיטואציה שבה היא מצויה, החלה להדוף את המערער ולנסות להשתחרר מאחיזתו, באופן שהבהיר בבירור כי אינה מעוניינת בנשיקה ויצר אצלו מודעות מיידית לאי הסכמתה לנשיקה. מכאן שהתקיימו יסודות העבירה של מעשה

מגונה. מצאנו אפוא כי יש לקבל את ערעור התביעה ולהרשיע את המערער בפרט האישום הראשון שיוחס לו בכתב האישום.

האירוע מושא תלונתה של סמ"ר ח'

69. את ממצאיו ביחס לאירוע זה, השתית בית הדין בעיקר על עדותה של סמ"ר ח', שנמצאה אף היא מהימנה. אמנם, בית הדין קמא לא דייק בציינו כי ההגנה לא חלקה על מהימנותה של הנפגעת, שכן בסיכומיה, הצביעה על סתירות, לשיטתה, בין הודעתה של סמ"ר ח' במצ"ח לבין עדותה בבית הדין, וביקשה להעדיף את ההודעה במצ"ח. על אף האמור, ממצאי המהימנות ביחס לסמ"ר ח' נשענים על התרשמותו הבלתי אמצעית של בית הדין, אשר עמד בהרחבה על הקושי הרגשי שחוותה במהלך העדות, כאשר העידה מאחורי פרגוד ואף פרצה בבכי במהלך הדיון ועזבה את האולם. צוין עוד כי הנפגעת עשתה "כמיטב יכולתה לעמוד בחקירתה הנגדית ולדייק בפרטים ורק בשלהי החקירה הנגדית ניכר היה קוצר רוחה בשל אותו קושי נפשי". כן עמד בית הדין קמא על כך שסמ"ר ח' הדגימה פיזית מספר פעמים, בספונטניות, את אופי המגע, באופן שהיה בו כדי להעניק תוקף ומהימנות לדברים, ואף בכך יש כדי לחזק את גרסתה (ע/7,11,12/17 **התובע הצבאי נ' טור' טוויל**, פסקה 111 (2018)). הרשעתו של המערער אינה מבוססת אפוא, כפי שנטען על ידי ההגנה, על שיקולי הגיון בלבד, וההלכה באשר לאי התערבות בממצאי הערכאה הדיונית, כפי שפורטה בהרחבה לעיל, יפה גם כאן.

70. לגופם של דברים יבואר, כי עדותה של סמ"ר ח' הייתה מדודה ולא מופרזת, והיא לא נמנעה ממסירת פרטים היכולים לסייע למערער כגון - מתן האישור למערער לחמם אותה באמצעות מגע פיזי; ההנחה כי הסתייע במעיל ה"סופטשל" על מנת לחמם אותה ולא על מנת לנסות להסתיר את מעשיו; אישורה כי אכן היו גם מקרים שבהם נוצר בין השניים מגע מקרי עקב טלטולי הנגמ"ש וכי המערער גם נרדם או לפחות ניסה להירדם במהלך הנסיעה; וכן כשנשאלה האם המגע בירכה היה עם מטרה מינית, השיבה כי היא לא יודעת לענות על כך, ולא ביקשה להעצים את מעשיו של המערער. מעבר לכל האמור, יש לציין את ניסיונה של סמ"ר ח' לשכנע את עצמה, במשך תקופה ארוכה, כי יתכן שאותו מגע אכן היה מקרי ונעשה בטעות ושלא במכוון.

71. משאף המערער אישר את עצם המגע בסמ"ר ח', תוך שטען כי מדובר במגע לא מכוון, שנגרם במהלך נפילות שלו כתוצאה מטלטולי הנסיעה בנגמ"ש, הרי שהסוגייה המרכזית שעמדה לנגד עיני בית הדין קמא, ושנדרשת להיבחן גם עתה, היא האם אכן דובר במגע העולה כדי עבירה של מעשה מגונה.

72. יוטעם, כי בעדותה של הנפגעת, החל משלב החקירה, בעימות (שבו, כך ציינה בעדותה, חשה מאוד לא בנוח אל מול המערער, ומסרה שם, לכן, דברים "בערבון מוגבל" - ובכל זאת, עדיין עמדה על הטענה כי המערער נגע באיבר מינה באופן מכוון), וכן בעדותה בבית הדין, בולט כחוט השני הבלבול שחשה. עדותה משקפת באופן אותנטי את אותה תחושת בלבול, וכיצד על אף שסברה כי מדובר במגע חריג ולא תמים, ביקשה לשכנע את עצמה כי יתכן שטעתה בהבנת מגעו של המערער; שכן מהיכרותה עמו, התרשמה כי הוא אדם נחמד וידידותי ואף ידעה שיש לו בת זוג.

73. לצד זאת הבהירה סמ"ר ח' **באופן עקבי** כי אופן המגע דיבר בעד עצמו וכלל נגיעות חוזרות ונשנות באיבר מינה. בין אם כינתה זאת בהודעתה במצ"ח כ"שפשוף", או שבעימות ובעדותה בבית הדין

עברה להגדירו כ"רפרוף", או "פריטה", היא עמדה על כך שדובר בנגיעות שנעשו במכוון באמצעות כף ידו של המערער, ולא באמצעות הזרוע או האמה עקב תזוזות הנגמ"ש, כפי שנטען על ידיו, וכן ידעה להבחין בין אותן נגיעות לבין המקרים שבהם אכן נוצר מגע בלתי מכוון בינה לבין המערער, עקב נפילות שנבעו מטלטולי הנגמ"ש, שלגביו הדגישה כי לא בגינם הוגשה התלונה.

74. עת התבקשה סמ"ר ח' להסביר פערים שעלו בעדותה ביחס לשאלה מתי הבינה כי מעשיו של המערער בנגמ"ש היו מכוונים, הסבירה כך: "בתחילת הנסיעה אמרתי שאני לא חושבת שהוא מתכוון ושהוא מתבלבל. אחרי תחילת הנסיעה, כלומר בהמשך, הבנתי שזה כן במודע כי הוא חוזר על המעשים, אבל כשהיא נגמרה הייתי מבולבלת מההיכרות שלי איתו כבן אדם, מהיכרות של אנשים שאני מכירה ומכירים אותו. אני חשבתי שזה לא הגיוני שהוא עשה לי משהו כזה. מעולם לא חוויתי איזה מקרה דומה... רק כשדיברתי עם א' כשהיא מרצונה משתפת אותי במה שהיא רוצה ואני לא שיתפתי אף אחד חוץ מההערה עם אורן הבנתי שמה שקרה לי לא בסדר... אז נפל לי האסימון שמה שקרה לי לא תקין". המפגש עם סמ"ר א' סייע אפוא לסמ"ר ח' להבין כי יש ממש בחשד שנוצר אצלה כבר במהלך הנסיעה, כי מגעו של המערער מטריד ומכוון, אולם אין משמעות הדברים, כפי שנטען על ידי ההגנה, כי סברה עד אותו מפגש כי היה זה מגע תמים. כך, מסרה סמ"ר ח' באופן עקבי כי כבר במהלך הנסיעה הבינה, גם אם לא רצתה להאמין בכך, שמגעו של המערער היה מכוון ולא תקין, למשל כאשר המערער שוחח עם חברו בעודו מותיר את ידו עליה, תוך שהבהירה כי בפעם הראשונה שזה קרה חשבה שזה קרה בטעות "אבל כשזה חזר על עצמו אז אמרתי לעצמי שיש פה משהו מסריח, חזרתיות זאת המילה".

75. התיאור האמור, בצירוף פנייתה של סמ"ר ח' לחברתה סגן אורן **מיד לאחר הנסיעה**, שבמסגרתה ניסתה לגשש מה דעתה על המערער, וכיצד להגדיר את מה שחוותה, משקף היטב את אותו בלבול וחוסר הרצון של סמ"ר ח' להודות אף בפני עצמה במה שאירע, על אף שאופי המעשים היה ברור לה כבר בשלב זה. בפניה מיידית זו, שאושרה בעדותה של סגן אורן, יש כדי לתמוך בעדותה של סמ"ר ח'.

76. הנפגעת הסבירה בעדותה גם פערים שעלו לגבי השאלה אם היא והמערער ישנו במהלך הנסיעה, תוך שהבהירה כי עצמה מדי פעם את עיניה, אך קשה היה להירדם לחלוטין נוכח טלטולי הנסיעה. יצוין, כי אף המערער מסר בעדותו במצ"ח כי לא ניתן להירדם לאורך זמן בנגמ"ש בשל טלטולי הנסיעה.

77. כמו כן, שעה שעדותה של סמ"ר ח' הוגשה להוכחת סתירות נטענות בינה לבין עדותה בבית הדין (למשל, ביחס לשאלת הירדמותה והרדמות המערער בנסיעה, שאלת טיב המגע והשפעת טלטולי הנגמ"ש על הנפילות של המערער שהן אלה שהובילו כנטען למגע הלא מכוון בה), ומשהעידה בבית הדין, נחקרה בחקירה נגדית וחזרה על עיקרי הדברים, לא ראינו קושי בכך שבית הדין נדרש גם לעדותה במצ"ח לשם בחינה כוללת של עדותה; ומדובר במקרה שונה מזה שנדון בפסיקה שהגישה ההגנה לתמיכה בטיעוניה (ע"פ 5459/12 **אבו טיר נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (30.7.2013) - (שם לא חזרה העדה בעדותה בבית הדין על הדברים בחקירה, כך שהדברים שנמסרו בחקירה נותרו בגדר עדות שמועה). עוד ידועה ההלכה, שלפיה משעה שהוגשה ראייה לבית המשפט ונמצאה קבילה, היא הופכת לראיה במשפט, ואין להטיל על הערכאה השיפוטית מגבלה כלשהי בנוגע לשימוש בה (ע"פ 7985/20 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 45 (29.1.2023); ע"פ 3617/13 **טיטל נ' מדינת**

ישראל, פסקה 50 (28.6.2016)). למעלה מן הצורך יצוין, כי גם קבלת גרסתה של סמ"ר ח' במצ"ח בלבד, כפי שביקשה ההגנה, די בה כדי לבסס את הרשעתו של המערער בעבירה של מעשה מגונה בנסיבות העניין.

78. לבסוף יבואר, כי אכן סמ"ר ח' מסרה במהלך עדותה שדברים שאישרה בחקירתה הנגדית, על כך שייתכן שאחד ה"רפרופים" של המערער נבע מנפילה בשל תזוזות הנגמ"ש, נאמרו משום ש"רציתי שהוא יעזוב אותי, הכוונה הסניגור"; אולם על אף האמור, לא חזרה בה מהטענה לפיה המערער נגע בה באופן מכוון במהלך הנסיעה; ואף בית הדין התרשם, כאמור, כי למרות שניסתה לדייק בדבריה ככל הניתן, גילתה לבסוף קוצר רוח הנובע מהתמשכות החקירה הנגדית, ומכאן תשובתה האמורה. לצד זאת עמדה על כך ש"זה עדיין לא הגיוני שיד מגיעה לאיבר מין דרך קפיצה".

79. כידוע נפסק לא אחת כי: "אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה האם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעל לכל ספק" (ע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205 (4.9.2002); ע"פ 8978/18 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (4.2.2020)). עוד נפסק, כי לצורך התערבות בממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אין זה די להצביע על שורה של תמיהות, אלא נדרש שתהייה עובדות "המראות בעליל שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם" (ע"פ 6038/21 **פלוני הנ"ל**, פסקה 59); כן ראו ע/68/24 **רס"ל טספאי נ' התובע הצבאי הראשי** (2024)). לא סברנו כי הוצגו בפנינו עובדות שכאלה.

80. להתרשמות החיובית מן הנפגעת מצטרפת ההתרשמות השלילית מעדות המערער, ולא מצאנו כי יש להתערב באופן שבו ניתח בית הדין קמא את עדותו ביחס לאירוע זה, הן בראי ממצאי המהימנות הכלליים שנקבעו ביחס אליו, כפי שבואר לעיל, והן לאור בחינת עדותו ביחס לתלונתה של סמ"ר ח'. כזכור, המערער לא הכחיש את עיקרי תלונתה, אלא טען שלא נגע באיבר מינה באופן מכוון, כמתואר על ידה. בית הדין התרשם שהמערער זכר היטב כבר בראשית חקירתו את עצם קיומו של המגע בסמ"ר ח' והבין כי יתקשה לתת לו הסבר תמים, ולכן בעוד שאישר את עיקרי הפרטים ביחס לנסיעה, הרחיק את עצמו מעצם המגע תוך ששינה את גרסתו, בהתאם לדברים שנמסרו על ידי הנפגעת.

81. כך תיאר תחילה המערער, כי ישבו צפופים בנגמ"ש, אך לא תיאר מגע ביניהם; אחר כך תיאר מגע בברך; בהמשך אישר כי הנפילות בנגמ"ש הובילו לנגיעות בירכה, אך לא באיבר מינה; ובהמשך לכך העלה אפשרות כי המגע באיבר המין היה מתוך חוסר מודעות שהתלוותה לשינה. בעימות עם סמ"ר ח' אישר המערער כי יתכן שכאשר נרדם, לאחר שניסה לחמם את סמ"ר ח' נותרה ידו זמן ממושך בין רגליה, באופן שלהערכתו הוא שהוביל למגע באיבר מינה בעת שנפל עליה - אך בעדותו בבית הדין ניסה להתנער מהדברים שמסר בעימות. כך למשל טען כי כאשר אישר שידו נותרה בין רגליה של ח' התכוון להנחת היד בין רגליו או מתחת לישבנו, על אף שבעימות ציין כי הנחת היד הייתה בין רגליה של הנפגעת. לגרסה פתלתלה זו יש להוסיף את היותה בלתי הגיונית ואף בלתי ריאלית, שכן כפי שקבע בית הדין קמא, מגע שנגרם כתוצאה מטלטולי הנגמ"ש, אשר יש להניח כי אירע בעוצמה כתוצאה מנפילה, אינו עולה בקנה אחד עם האופן שבו תואר המגע העדין, והחוזר, שתואר על ידי הנפגעת - מגע עם כף

היד של רפרוף או "פריטה" על איבר המין דווקא (ולא בכל איבר רנדומלי אחר שבו עשוי היה המערער ליפול על הנפגעת, במהלך הנסיעה). לפיכך מצאנו שלא להתערב גם בהרשעתו של המערער בפרט האישום השלישי.

הערעורים על העונש

גזר דינו של בית הדין קמא

82. לבית הדין קמא הוגשה הצהרתה של נפגעת העבירה סמ"ר א', אשר פירטה כיצד השפיע האירוע עם המערער על מצבה הנפשי ועל תפקודה. בין השאר, התמודדה עם תחושות אשם על כך שהעיכוב בהגשת התלונה הוביל לכך שהמערער ביצע בפרק זמן זה פגיעה נוספת בסמ"ר ח'. אשר לאחרונה, מסרה התביעה כי הוצע לה למסור תצהיר מטעמה, אך היא מסרה כי אינה מסוגלת להתמודד עם האירוע. לצד זאת יצוין, כי בעדותה מסרה סמ"ר ח' שבעקבות האירוע מצאה את עצמה נרתעת ממגע בסיטואציות אינטימיות, ואף תיארה כמפורט לעיל, מקרים שבהם חוותה התקפי חרדה במהלך שירותה הצבאי, בעקבות דברים שהזכירו לה את האירוע.

83. מהראיות שהובאו אודות המערער עלה, כי הוא התגייס לצה"ל בחודש מארס 2020 וביצע תפקידים בחיל התותחנים כלוחם וכקצין. בעקבות התלונות מושא החקירה הושעה מתפקידו, ולבסוף שוחרר מצה"ל בחודש מארס 2023. בחודש ינואר 2024 החל בלימודים לצורך הכשרה כחשמלאי. חוות דעת מטעם מפקדו של המערער, סרן ים, שפיקד על המערער כששירת כמפקד צוות בחיל התותחנים, שיבחה את מסירותו, את מידת ההשקעה והדאגה של המערער לחיילים ואת רוח ההתנדבות שאפיינה אותו במהלך תפקידו. כן העידה אמו של נער המאובחן על הרצף האוטיסטי בתפקוד בינוני, שאותו "אימץ" המערער לפני שנים רבות, סייע לו להשתלב בפעילויות חברתיות וחינוכיות וגם כעת, הוא ממשיך במפגשים שבועיים עימו, ומשמש עבורו כתף ומשענת. המערער עצמו לא העיד בשלב הראיות לעונש ומסר בדברו האחרון את צערו על הפגיעה שחוו נפגעות העבירה, תוך שהדגיש כי לא הייתה לו שום כוונה לפגוע בהן.

84. המערער הופנה לאחר הרשעתו להערכת מסוכנות מינית, שבסיכומה נמצא כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא **נמוכה**. מעריכת המסוכנות עמדה על כך שמערער מגיע מרקע נורמטיבי, מצוי במערכת יחסים זוגית ממושכת ונעדר פתולוגיה בתחום המיני. לצד זאת התרשמה כי בהתייחסותו של המערער אל העבירות שבהן הורשע, שעה שעמד על הכחשתו, בולטים עיוותי חשיבה, לרבות ייחוס יוזמה והדדיות לנפגעות העבירה ומתן צידוקים להתנהגותו. נוכח הכחשתו את העבירות, התקשתה מעריכת המסוכנות להתחקות אחר הרקע לביצוע העבירות, אך צוין כי ניתן להניח כאפשרות סבירה, שהן משקפות ניצול הזדמנויות של קרבה לנפגעות על מנת לספק את צרכיו המיניים של המערער, תוך התעלמות מצרכיהן והפגיעה שנגרמה להן. בואר, כי הכחשתו של המערער היא בבחינת גורם סיכון, הפוגם ביכולתו להבין ולבקר את מעשיו. עוד עמדה מעריכת המסוכנות על כך שהמערער פגע בסמ"ר ח' לאחר שסמ"ר א' כבר עימתה אותו עם מעשיו ואיימה להתלונן כנגדו. לצד זאת סברה, כי ההליך

המשפטי שימש עבורו גורם מרתיע, אשר הוביל לשינוי התנהגותי. נוכח ההתרשמות ממידת ההרתעה שיש בהליך המשפטי עבור המערער ובשים לב לרקע הנורמטיבי שלו, לגורמי התמיכה והקשר הזוגי הממושך שהוא מנהל, הוערכה כאמור מסוכנותו המינית כנמוכה.

85. על דעת הצדדים, קבע בית הדין קמא שני מתחמי עונש הולם, בגין כל אחת מהעבירות שבהן מצא להרשיע את המערער. בקביעת המתחמים, עמד בית הדין על פגיעתם של מעשי המערער בערכי היסוד של כבוד האדם, ההגנה על שלמות גופן ונפשן של נפגעות העבירה, והאוטונומיה שלהן על גופן, וכן על המשקל שיש לתת למאפיינים הייחודיים של המערכת הצבאית, ולצורך להגן על שלומם וכבודם של המשרתים בצה"ל.

86. אשר לאירוע הראשון, שעניינו (לפי ההרשעה באותה עת) המגע בחזה של סמ"ר א', נקבע, כי לא ניתן לקבל את טענת התביעה כי מדובר במגע שנמשך דקות ארוכות, אך גם לא את טענת ההגנה כי מדובר בשניות מועטות. כן הוטעם, כי המערער לא ביקש את הסכמתה של סמ"ר א' וידע היטב שאינה מעוניינת במגע עמו, לאור "תגובתה ההמומה" לנשיקה קודם לכן. הודגש, כי העבירה בוצעה באופן פומבי, וגרמה לסמ"ר א' פגיעה נפשית משמעותית; וכי על אף שהאירוע לא נעשה במסגרת צבאית מובהקת, הוא כלל חניכים מאותו קורס צבאי שחגגו את סיומו, ובנוסף, נאלצה סמ"ר א' גם לאחר מכן לפגוש לעיתים את המערער במסגרת השירות הצבאי.

87. אשר לאירוע שעניינו המגע בסמ"ר ח' במהלך הנסיעה בנגמ"ש, נקבע כי המערער "נכשל לאורך נסיעה ממושכת, במגע חוזר ונשנה באיבר מינה של נפגעת העבירה חרף נוכחותם של חיילים אחרים בקרבת מקום"; וכי הוא ניצל את תנאי הנסיעה, שעה שהנפגעת לא יכולה הייתה להתרחק מהמקום. היה זה לאחר שנוצר כבר מגע פיזי בין השניים, משום שהמערער חימם את סמ"ר ח' בהסכמתה. תנאים אלה הם שהובילו את סמ"ר ח' גם לבלבול משמעותי, ולפגיעה נפשית כאשר הבינה כי מעשיו של המערער היו מכוונים ומודעים. הוטעם, כי למעשים, החמורים יותר, כלפי סמ"ר ח' חומרה בפני עצמם, בשים לב לכך שבוצעו לאחר שסמ"ר א' התריעה בפני המערער על הפגיעה שגרם לה והוא התחייב בפניה שלא ימשיך לבצע מעשים דומים, על מנת לשכנעה שלא תגיש נגדו תלונה. כן צוין, כי המערער היה באותה עת חניך בקורס קצינים, בעוד שסמ"ר ח' הייתה חיילת זוטרה ממנו בקורס אחר.

88. לצד זאת ציין בית הדין, כי בשני האירועים נעשה המגע מעל הבגדים וכי לא נלוו אליו היבטים מחמירים אחרים כגון ניצול פערים הנובעים מיחסי פיקוד, גיל, כוח פיזי וכדומה. עוד סבר בית הדין כי לא ניכר תכנון במעשים והם משקפים ניצול לא מתוכנן של הקרבה הגופנית שנוצרה.

89. בשים לב לכל האמור, ולאחר שבית הדין עמד על מגמת ההחמרה בענישה בעבירות מין ועל פסיקת בית דין זה מהשנים האחרונות (ע/67/24 סמל איצקוביץ נ' התובע הצבאי הראשי (2024); ע/66/24 סמל בן סדון נ' התובע הצבאי הראשי (2024); ע/51/24 התובע הצבאי הראשי נ' טור' אבו סריה (2024); ע/21/24 סא"ל חלואני נ' התובע הצבאי הראשי (2024); ע/53,55/23 רס"ל ענטנברג לעיל; ע/12,13/22 סמ"ר אמסלם נ' התובע הצבאי הראשי (2022)) - מצא לקבוע מתחם עונש הולם בגין אירוע הפגיעה בסמ"ר א', כך שינוע בין שלושה לשישה חודשי מאסר, ובגין אירוע הפגיעה בסמ"ר ח' כך שינוע בין ארבעה לתשעה חודשי מאסר בפועל. צוין, כי בנסיבות העניין, ונוכח הצטברות המעשים, ראויים מעשיו של המערער לעונש מאסר בכליאה, ולא בדרך של

עבודה צבאית (כפי שעתרה בפניו ההגנה).

90. בעת קביעת עונשו של המערער בתוך מתחמי העונש עמד בית הדין על כך שעל אף שמסוכנותו המינית של המערער הוגדרה כנמוכה, לא ניתן להתעלם מכך שפגע בשתי נפגעות עבירה שונות, ולא נרתע מפגיעה נוספת, במקום פומבי, על אף שהוזנה בגין הפגיעה הראשונה. כן צוין כי המערער הכחיש את מעשיו, לא נטל אחריות ולא עבר כל הליך טיפולי או שיקומי; וכי הוא אינו זכאי להקלה הניתנת למי שמקבלים אחריות על מעשיהם, מודים באשמה וחוסכים בזמן שיפוטי. גם להבעת החרטה של המערער לא ניתן משקל ממשי, נוכח התרשמות בית הדין כי מדובר ב"אמירות מן הפה ולחץ בלבד", שאינן מבטאות הכרה אמיתית בחומרת מעשיו, ואשר נועדו לשרת את האינטרסים של המערער, בדומה להבעות חרטה שלו במהלך ההתכתבות עם סמ"ר א', כדי לשכנעה שלא להגיש תלונה, או בחקירה, כדי להביא את סמ"ר ח' לסבור שלא פגע בה באופן מודע.

91. לצד זאת מצא בית הדין להתחשב בגילו הצעיר של המערער, בהעדר עבר פלילי, בחוות הדעת החיוביות בעניינו ובשירותו המועיל אשר נגדע בעקבות ההליך המשפטי, תוך שצוין כי המעשים בהם הורשע אינם עולים בקנה אחד עם "אופיו הטוב כפי שהוא משתקף מיתר הראיות". משקל מסוים ניתן גם לחלופי הזמן הרב מאז ביצוע העבירות - ארבע שנים (בעת מתן גזר הדין) מהאירוע הראשון ושלוש שנים מהאירוע השני. הוער, אמנם, כי חלק מחלופי הזמן רובץ לפתחו של המערער, אשר שכנע את סמ"ר א' לא להגיש תלונה בהבטחה שלא יחזור על מעשיו, ובפועל שב ופגע בסמ"ר ח' וכך התעכבה הגשת התלונה מצידה, וכן בבחירתו לנהל את משפטו בשמיעת ראיות. עוד התחשב בית הדין בכך שבזמן שחלף ניהל המערער חיים נורמטיביים, השתלב בלימודים ולא נכשל בעבירות נוספות. לאור כל האמור מצא לגזור על המערער עונש מאסר כולל בן תשעה חודשים כאמור, לצד עונשי מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופיצויים בסך כולל של 16,000 ש"ח לשתי נפגעות העבירה.

טענות הצדדים בערעורים על העונש

92. בערעורה טענה ההגנה, כי שגה בית הדין קמא ביחס לאירוע הנגיעה בחזה, כאשר קבע שהוא נמשך פרק זמן ממושך, וכי מדובר בפרק זמן של שניות ספורות; וכי המערער יכול היה גם לסבור שסמ"ר א' אמביוולנטית כלפיו, נוכח האופן שבו הסתיימה הנשיקה, כשאמרה לו "אני לא מספיק שיכורה בשביל זה". כן נטען כי לא היו פערים במעמדם של המערער וסמ"ר ח', אשר היו שניהם חניכים בקורסים בעת האירוע.

93. כן סברה ההגנה, כי בית הדין נשען על פסיקה מחמירה שאינה רלוונטית לעניינו של המערער. לפיכך עתרה לגזור גזירה שווה מפסיקתו של בית דין זה בע/25/24 **התובע הצבאי הראשי נ' טור' ש'** (2024); ע/7/21 **התובע הצבאי הראשי נ' סמ"ר יפרח** (2022); ובע/71/16 **טור' ורדה נ' התובע הצבאי הראשי** (2016). בדומה לעתירתה בפני בית הדין קמא, ביקשה לקבוע שני מתחמי עונש, של מאסר בעבודה צבאית, שהראשון שבהם ינוע בין חודש לשלושה חודשי מאסר, והשני בין חודש לארבעה חודשי מאסר.

94. לדעת ההגנה, אשר תמכה כאמור בזיכוי של המערער מאירוע הנשיקה, יש לקבוע את עונשו הכולל בגין האירועים שבהם הורשע בראי תחתית המתחמים שלהם עתרה, ולגזור עליו חודשיים מאסר בפועל, בדרך של עבודה צבאית. יוער עם זאת, כי ההגנה לא פירטה מה העונש הראוי בעיניה ככל שיורשע המערער גם בפרט האישום הראשון. נטען, כי לא ניתן משקל מספק לחלוף הזמן הרב בין האירועים ועד לסיום ההליכים, וכי אין לזקוף לחובתו של המערער את העיכוב בהגשת תלונתה של סמ"ר א'. עוד הפנתה ההגנה לכך שמשפטו של המערער התעכב בשל פרוץ המלחמה, אשר הקשתה על עדים רבים להגיע לדיונים. כן טענה כי המערער מנהל אורח חיים תקין, עובד, לומד ומנהל משק בית עם בת זוגו, ואף עוסק בהתנדבות ועזרה לזולת.

95. התביעה מצדה עתרה להחמרה בעונש המאסר שהושת על המערער, וביקשה לקבוע ביחס לאירועי הפגיעה בסמ"ר א' מתחם הנע בין שמונה ל-14 חודשי מאסר בפועל, וביחס לאירוע הפגיעה בסמ"ר ח' מתחם הנע בין שבעה לבין 15 חודשי מאסר בפועל, ולהעמיד את עונשו במרכז מתחם העונש ההולם.

96. נטען בערעורה של התביעה, כי על אף שבית הדין קמא אימץ את עמדת התביעה בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, לא ניתן משקל מספק לנסיבות החומרה ביחס לכל האירועים. להשקפת התביעה גלום תכנון בשני האירועים, שכן המערער ניצל את קרבתו של הנפגעות אליו בנסיבות תמימות ונטולות הקשר מיני, לשם מגע מיני, שבעניינה של סמ"ר ח' אף היה ממושך. כן נטען, כי מעשיו מגלמים "הסלמה ממשית ועיקשות שתכליתה סיפוק תאוותיו המיניות", הן בכך שנגע בחזה של סמ"ר א' לאחר שנחשף להתנגדותה לנשיקה והן כשחזר על מגעו באיבר מינה של סמ"ר ח' שוב ושוב תוך ניצול קרבתו אליה, האמון שנתנה בו וחוסר יכולתה לעזוב את המקום (לעניין זה ביקשה התביעה להשוות את עניינו של המערער לע/33,37/23 **סמ"ר פלג נ' התובע הצבאי הראשי** (2023)) - וכל זאת, לאחר שהתחייב בפני סמ"ר א' שלא יפגע באחרות.

97. כן הפנתה התביעה לכך שחלק ממעשיו של המערער בוצעו בפומבי ובנוכחות אחרים, באופן המלמד על קושי בהבנת הפסול הערכי שנפל במעשיו ומלמד על קיומם של עיוותי חשיבה משמעותיים. לטעמה, עונשו של המערער אינו מגלם די הצורך את מידת הפגיעה בנפגעות העבירה ולפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, ובהם הערכים המוגנים הצבאיים. בטיעוניה הפנתה התביעה לרע"פ **8269/22 פלוני נ' מדינת ישראל** (5.12.2022); ע"פ **6479/18 קסטיאל נ' מדינת ישראל** (23.6.2019) (בגין אחת מהעבירות שנמנו שם); ע"פ **6683/13 ניסנוב נ' מדינת ישראל** (5.1.2014); רע"פ **624/22 פלוני נ' מדינת ישראל** (26.1.2022); ע"פ **3308/15 שמיאן נ' מדינת ישראל** (16.1.2018); וכן לע/66/24 **סמל בן סדון לעיל וע/51,52/24 טור' אבו סריה לעיל**.

98. לבסוף, טענה התביעה כי נוכח שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בשים לב לכך שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו; לאור התרשמות מעריכת המסוכנות מקיומם של עיוותי חשיבה בולטים ומחוסר יכולת להכיר בפגיעה שגרם לנפגעות העבירה; ולאור הפגיעה הקשה שנגרמה לנפגעות העבירה מקיום ההליך - שגה בית הדין קמא כאשר קבע את עונשו הכולל של המערער בראי סיפם התחתון של מתחמי העונש ההולם שקבע.

דין והכרעה

99. כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית, והתערבות זו שמורה למקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או מקום שבו העונש שהוטל חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (ע"פ 53668-11-24 מוחתסב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.6.2025)). בהתאם להלכה האמורה, סברנו כי אין להתערב בעונש שנגזר על ידי בית הדין קמא - אף לאחר קבלת ערעור התביעה על הכרעת הדין.

100. בפתח הדברים יוטעם, כי במעשיו של המערער יש משום פגיעה חמורה בערכים המוגנים שעניינם שמירה על כבודן של נפגעות העבירה, ההגנה על פרטיותן והאוטונומיה על גופן. נפסק לא אחת כי: "עבירות מין הן מהעבירות החמורות שבחוק העונשין. בעבירות אלו יש משום חילול הגוף וכבוד האדם, הפשטת האדם מאנושיותו ורמיסת האוטונומיה שלו. עבריו מין משתמש בזולתו ככלי לסיפוק צרכיו ויצריו המיניים; הוא הופך אותו מסובייקט לאובייקט שתכלית קיומו מתמצית בריצוי צרכיו. ובמקרים רבים... הפגיעות המיניות מובילות לצלקות עמוקות בנפש אשר מוצאות ביטוי בפגיעה בתפקוד השוטף במסגרות החיים השונות. ברי כי העונש שנגזר בעבירות מין צריך לשקף את הסלידה ממעשים אלה" (ע"פ 3657/23 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (13.8.2023); וכן ראו ע"פ 9207/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 40 (2.5.2024); עניין **פלג** לעיל, פסקה 32).

101. בנסיבות העניין, מתקיימת גם פגיעה בערכים הצבאיים המוגנים, הייחודיים למסגרת הצבאית - ערך הרעות, האמון בין החיילים ואמון הציבור בצה"ל. נפסק לא אחת כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש לייחס משקל גם למאפייניה הייחודיים של המסגרת הצבאית ולצרכיה (רע"פ 391/17 פלוני נ' התובעת הצבאית הראשית, פסקה 12 (15.1.2017)); וכי יש להחמיר בענישה בגין עבירות מין המבוצעות במהלך השירות הצבאי, כחלק מן ההגנה על שלומם ועל כבודם של המשרתים בצה"ל (ע"פ 32,33/21 רס"ר שיליאן נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 85 (2022); ע"פ 16,18/23 סרן יסייה נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 25 (2023)).

102. כידוע, לנוכח ההכרה בחומרתן של עבירות המין ובמידת פגיעתן בערכים המוגנים, ניכרת בפסיקת בית המשפט העליון מגמת החמרה בענישה בעבירות אלה ראו למשל: ע"פ 111/24 מדינת ישראל נ' שרף, פסקה 20 (1.12.2024); ע"פ 1536/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (22.8.2024); ע"פ 166/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.5.2023); ע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (13.6.2023); וראו גם פסיקת בית דין זה מן השנים האחרונות: ע"פ 53/24 רס"ל (מיל') פרץ נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 31 (2024); ע"פ 32/23 רב"ט כהן נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 28 (2023); עניין **בן סדון** לעיל, פסקה 24). לצד זאת, ראוי לציין כי עבירות המין נפרשות על פני מנעד רחב, והעונש המוטל בכל מקרה הוא תוצר של מכלול השיקולים והנסיבות (ע"פ 4099/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.12.2022); ע"פ 6160/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (18.7.2022); עניין **כהן** לעיל, פסקה 28).

103. בעת בחינת נסיבות ביצוע המעשים של המערער, מצאנו כי גלומים בהן מספר היבטי חומרה, אשר אינם מאפשרים לקבל את עתירת ההגנה להפחתת עונש המאסר ולהורות על ריצוי בדרך של עבודה צבאית, ובוודאי הדברים אמורים לאחר שהורשע בעבירה נוספת בערכאת הערעור. המערער

נכשל בביצוע עבירות מין כלפי שתי נפגעות עבירה שונות, שתיהן חיילות שעמן השתתף בקורסים צבאיים, תוך שהעבירה כלפי סמ"ר ח' בוצעה בנסיבות צבאיות מובהקות, ואף ביחס לסמ"ר א' ניצל המערער אירוע שתולדתו בשירות הצבאי המשותף (ראו ע/20,21/22 רב"ט **רקנאטי נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 65(2023)). היבט חומרה משמעותי נוסף עניינו בכך שהעבירה כלפי סמ"ר ח' בוצעה לאחר שהוצב בפניו של המערער "תמרור אזהרה" בדמות פנייתה של א' אליו.

104. בעניינה של סמ"ר א' ניצל המערער את רצונה לשוחח איתו ואת העובדה כי נתנה לו נשיקה על הלחי לבקשתו, כדי לנשקה על השפתיים ללא קבלת הסכמה מוקדמת, ולא עזב אותה גם כאשר ניסתה להשתחרר מאחיזתו. אף לגרסתו, הבין לאחר הנשיקה כי סמ"ר א' אינה מעוניינת במגע מיני עמו, אך למרות זאת, כעבור פרק זמן קצר, במהלכה של המסיבה, בעת שנתקל בה מחוץ למועדון, החל למשש את חזה במקום פתוח ופומבי.

105. הפגיעה בסמ"ר ח' מגלמת ניצול של הסיטואציה שנוצרה נוכח הנסיעה המשותפת בנגמ"ש, ושל הסכמתה כי יחמם אותה באמצעות פרישת מעיל ה"סופטשל" וכן בעזרת מה שהחל כמגע תמים, בברכה או בכתפה, ואת העובדה שישבה לידו במהלך הנסיעה הממושכת מבלי שהייתה לה כל אפשרות לעזוב את המקום. במהלך הנסיעה, ביצע מגע חוזר ונשנה באיבר מינה, על אף נוכחותם של אחרים במקום ועל אף שידע כי סמ"ר ח' לא הביעה כל הסכמה למגע בעל אופי מיני.

106. בעת קביעת מתחמי העונש ההולם, יש לשקול אף את הנזק המשמעותי שנגרם לנפגעות העבירה, עקב מעשי המערער, כפי שבואר לעיל (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין). כזכור חוו שתי נפגעות העבירה קושי משמעותי במהלך עדותן, שממנו התרשם בית הדין קמא באופן בלתי אמצעי. בתצהירה של סמ"ר א' פורטו הקשיים שעמם היא מתמודדת מאז האירוע עד היום, ואף סמ"ר ח' סיפרה בעדותה על הקשיים שחוותה.

107. לצד האמור, איננו סבורים כי מעשיו של המערער מגלמים תכנון מוקדם כפי שנטען על ידי התביעה, אלא הם משקפים יותר ניצול הזדמנות רגעי של הזדמנויות שנקרו בדרכו. עוד סברנו כי יש לתת את הדעת לכך שאין בין המערער לבין נפגעות העבירה יחסי פיקוד או מרות; ולכן שהמגע בשני האירועים היה מעל בגדיהן של הנפגעות.

108. לאור כל האמור, מצאנו כי עניינו של המערער, לגבי האירוע הכולל שבו הורשע לגבי סמ"ר א' (נשיקה לשפתייה, ומגע בחזה), קל במעט מעניינו של **טור' אבו סריה** (ע/51/24 הנ"ל), שם הושת מאסר בפועל בן שבעה חודשים, בכליאה, בגין ניסיון נשיקה, אחיזה כפויה בחזה של הנפגעת וליטוף נמשך של ירכה. אשר לפגיעה בסמ"ר ח', ראינו לקבוע כי עניינו של המערער מחמיר יותר מזה שנדון בעניין שנדון בעניין **בן סדון** לעיל, שם נקבע עונש של 200 ימי מאסר בפועל, בגין אירוע של פגיעה בנפגעת אחת בדרך של נגיעה באיבר מינה מעל מכנסיה, נשיקה ונגיעה בישבנה, וכעבור ימים ספורים היצמדות לגופה. בנסיבות הכוללות, לכן, מצאנו כי מתחמי העונש ההולם שנקבעו על ידי בית הדין קמא, אמנם לגבי הרשעה חלקית בעבירות המיוחסות - שלושה עד ששה חודשי מאסר בפועל, בגין הפגיעה בסמ"ר א', וארבעה עד תשעה חודשי מאסר בפועל, בגין הפגיעה בסמ"ר ח' - הולמים את נסיבות ביצוע העבירות, שבהן הורשע על ידינו המערער.

109. כפי שנפסק, "בקביעת עונש כולל בגין כמה אירועים, נתון לבית המשפט שיקול דעת רחב יחסית" (ע"פ 519/19 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 11 (5.2.2019)). התנאי הוא כי "בית המשפט שגוזר את העונש הכולל מקפיד בקיומה של ההוראה **המהותית** המעוגנת בסעיף 40'ג' לחוק, הקובע כי 'בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת'" (ע"פ 2626/13 **אל צופי נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 (6.1.2015); **סמ"ר אמסלם** הנ"ל, פסקאות 42-43; ע"פ 10161-01-25, 34786-01-25 **טור' ללום נ' התובע הצבאי הראשי**, פסקה 39 (2025)).

110. בענייננו, בעת בחינת עונשו הכולל של המערער, לצד שיקולי ההרתעה הכללית ואף האישית המתחייבים נוכח עמדתו כלפי ביצוע העבירות והעדרם של הליכי טיפול או שיקום, יש ליתן משקל משמעותי גם לפרק הזמן הניכר שחלף מאז מועד ביצוע העבירות, כשיקול שלא להחמיר בעונשו על אף הרשעתו בעבירה נוספת (ראו ע"פ 21/16 **סמל ביליק נ' התובע הצבאי הראשי** (2022); ע"פ 7/22 **התובע הצבאי הראשי נ' סמ"ר יפרח**, פסקה 21 (2022); וכן עניין **רקנאטי** לעיל, שם בדומה במידת מה לענייננו, החמיר בית דין זה את הרשעתו של המערער, אולם נוכח חלוף זמן משמעותי מאוד מאז ביצוע העבירות לא הוחמר עונשו במידה משמעותית). אכן, יש טעם בטענת ההגנה שלפיה עיכובים שחלו בשמיעת משפטו של המערער נבעו גם מאילוצים שאינם רובצים לפתחו, עקב מלחמת "חרבות ברזל".

111. עוד שקלנו את חוות הדעת המשבחת את תפקודו של המערער כקצין, את גדיעת שירותו עקב הפרשה ואת הורדתו מדרגת פיקוד כלשהי, כחלק מתחייב מתמהיל הענישה (על משמעותה של אובדן דרגת קצונה, ראו למשל ע"פ 28/22 **סגן פארס נ' התובע הצבאי הראשי** (2022)). עוד שקלנו לזכותו את תרומתו והתנדבותו כאמור עם נער בעל צרכים מיוחדים; ואת העובדה, כי על אף חלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירות, לא הסתבך בביצוע עבירות נוספות ומסוכנותו המינית הוגדרה כנמוכה. כעת הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, ובהשתתפות עונש מאסר בפועל, בכליאה, יש כדי לקטוע את מסלול חייו. בהתחשב בכל האמור, מצאנו שאף כי לא ניתן להקל בעונשו, או להורות על ריצויו בדרך של עבודה צבאית, כעתירת ההגנה - אין מקום להחמרה נוספת בעונש, כעתירת התביעה.

112. סוף דבר, ערעור ההגנה על הכרעת הדין ועל חומרת העונש נדחה. ערעור התביעה על הכרעת הדין מתקבל, וערעורה על קולת העונש נדחה. המערער יתייצב לריצויו עונש המאסר במתקן הכליאה 416 ביום 4 בינואר 2026 עד השעה 10:00.

ניתן והודע היום, כ"ח בתמוז התשפ"ה, 24 ביולי 2025, בפומבי ובמעמד הצדדים.

המשנה לנשיאה שופטת שופט

חתימת המגיה: _____ העתק נאמן למקור

סמ"ר מיקה אשרוב

תאריך: _____ קצינת בית הדין